

சுட்டும்திது

SUTTUM VIZHI 2003

சூது, தலை, இலக்கிய, அரங்கம்

மானுத்தின் தமிழ்க்கூடல்
-2002இன் கொள்கைத்
தளம் பற்றி
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

சமாதான யாத்திரை
ஒப்பந்தத்திற்கு அப்பால்
கலாநதி. ஜெயசிங்கம்

ஒடிப்போன நாங்கள் அங்கு
சும்மா இருக்கவில்லை
தாசீசியஸ்

எழுதாத உன் கவிதை
பற்றி

க. வில்வரத்தினம்

பின் காலணித்துவ
இயங்கியல் பரிணாமங்கள்
வி.கௌரியாலன்

பேண்தகு அபிவிருத்தி
சில சிந்தனைச் சிதறல்கள்
பேராசிரியர் காமன் கொரியா

கின்னும்.....

ஜிப்ஸிக் கவிதை

தீண்ட பயணம்

எங்கே அது கொண்டு சேர்க்கும் என்றறியாமலே
இருளில்
நாங்கள் ஒரு பாதையைத் தேர்ந்தோம்

மாவெரும் நிலப்பரப்பை எங்களுக்குப் பின் விட்டு
எமது துயர யாத்திரையை நாம் துவங்கினோம்

எமது கனத்த சுமைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு
பல்வேறு பக்கப்பாதைகளில் பயணம் செய்தோம்

எமது தந்தையர்கள்
முதுமை எய்திய அடர்ந்த கானகங்களில்
வழியில்
எமது மரணமுற்ற மனிதர்களைப் புதைத்தோம்

இருளின் மத்தியில் நாங்கள் இளைப்பாறினோம்

எமது ஆன்மாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள
நாம் கொஞ்சமாக அமர்ந்தோம்
அப்போது கொஞ்சம் உறங்கியும் போனோம்

துண்டு ரொட்டியும் இல்லை
துளிநீரும் அருந்தவில்லை.
அப்பத்தின் துணுக்கும் கூட எம் உதட்டில் படவில்லை

அதிகாலை வந்ததும் நாம் விழித்தோம்
மறுபடி எமது பயணம் தொடர்ந்தோம்

தமிழில்:
யமுனா ராஜேந்திரன்

மூலம்
ஸயான் இல்லாஸ்
மெஸடோனா

நன்றி - அசை

ஆசிரியர்:
யதிந்திரா

இணை ஆசிரியர்:
எஸ்.கமலகாந்தன்

ஆசிரியர் குழு:
ச.பாலமுரளி
சதீஸ்கண்ணா
ச.கிருபாலினி

படைப்புகளுக்கும்
விமர்சனங்களுக்கும்
யதிந்திரா
இல. 14,
வைத்தியசாலை வீடு,
திருக்கோணமலை.

E-Mail:-
Suttum vizhi@journalist.com

அச்சாக்கம்
ரெயின்பேர் மினிலாப்
026-23078 23454

அன்பளிப்பு
உள்நாடு - 40.00

வெளிநாடு - 15\$
(வருடதிற்கு)

காலாண்டு இதழ்

ISSN 1391-8095

கருத்து மக்களை பற்றிக்கொண்டால் அதுவே மாபெரும் சக்தி

சமாதான முயற்சிகளின் அடுத்த கட்டம்.....?

இனவாத சக்திகளின் எதிர் நடவடிக்கைகள், அரசு படையினரின் கெடுபிடிகள், பிராந்திய வல்லாதிக்க இடையூறுகள் எல்லாவற்றுடனும் யுத்த நிறுத்தம் தனது ஒரு வயதைப் பூர்த்தி செய்து அடுத்த வயதின் செயற் பரப்பினுள் கால் பதித்திருக்கின்றது. சமாதானத்திற்கான காலம் ஆறு மாதத்தைக் கூட தாண்டப்போவதில்லை என ஆருடம் கூறிய எதிர் சக்திகள் வாயடைத்துப் போய் நிற்கின்றனர். அவர்களால் பேச முடியவில்லை. இந்நிலையில் சமாதான முயற்சிகளின் அடுத்த கட்டம் எவ்வாறு அமையப் போகின்றது? என்பதே! இன்று அனைவரையும் ஆட்கொண்டிருக்கும் கேள்வியாக இருக்கின்றது. இதுவே அனைத்து சமாதான விரும்பிகளினதும் அச்சத்திற்குரிய கேள்வியாகவும் இருக்கிறது. இந்த ஆண்டின் நடுப்பகுதிக்குள் சமாதானத்திற்கான முன்னெடுப்புகள் ஒரு முதிர்ச்சி நிலையை அடைந்துவிடும் என்கிறார் அரசு பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்கள். பெரும்பான்மை பாராளுமன்ற பலமற்ற ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்கள் எந்நேரமும் பாராளுமன்றத்தை கலைத்துவிடக் கூடிய அதிகாரம் அதிகாரத்தை தன்வசப்படுத்தியிருக்கும் சனாதிபதி சந்திரிக்கா குமாரதுங்க அவர்களின் அச்சுறுத்தல்கள், எதிர்நடவடிக்கைகள், இடையூறுகளைத் தாண்டி தனது நோக்கத்தை எவ்வாறு அடையப் போகின்றார் என்பது புதிதாகவே இருக்கின்றது. ஒருவேளை பிரதமரிடம் இரகசிய நிகழ்ச்சிநிரல் எதுவும் இருக்கவும்கூடும். எனினும் சமாதானத்திற்கான காலத்தை நீடித்துக் கொள்வதும், பேச்சுவார்த்தை மூலம் ஒரு நிரந்தரத் தீவை எட்டுவதும் சாதாரணமாக சாத்தியப்படக்கூடியதான ஒன்றாகத் தெரியவில்லை. எதிர்க் கட்சியான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் குழப்பம் முயற்சிகளையும், அத் தீவிர இனவாத சக்தியான ஜே.வி.பியின் திட்டமிட்ட எதிர் நடவடிக்கைகளையும், இனவாத பௌத்தபிக்குகளின் எதிர் பிரச்சாரங்களையும் நோக்கும் போது சமாதான முயற்சிகளின் அடுத்தக்கட்ட நகர்வு பலத்த, பயங்கரமான சவால்களை எதிர் கொள்ளப்போகின்றது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

விடுதலைப்புலிகளைப் பொருத்தவரையில் நாம் சமாதானத்திற்கு இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் எதிரிகளல்ல என்பதை இனம் காட்டும் வகையில் தமது நடவடிக்கைகள் ஒவ்வொன்றையும் நிதானத்துடன் ஒழுங்கமைத்து வருகின்றனர். விடுதலைப்புலிகள் தொடர்பாக சர்வதேச சமூகத்தின் மத்தியில் இருந்த தவறான கருத்துகளும் மாறிவருகின்றன. விடுதலைப்புலிகளின் அணுகுமுறையில் சர்வதேச சமூகம் திருப்தி கொண்டிருப்பதே இதற்கு காரணம். ஈழத்தமிழர்களின் அபிலாஷைகளை வென்றெடுக்கக் கூடிய தீர்வாக சமஸ்தி அரசு முன்னிறுத்தப்பட்டதையிட்டு உலக அரசியல் போக்கை தீர்மானிக்கும் ஏக சக்தி தானேயெனக் கருதும் அமெரிக்கா பாராட்டுத் தெரிவித்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தியா இது தொடர்பில் கவலையும், அச்சமும் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. உண்மையில் இன்று இலங்கை இனமுரண்பாட்டில் தலையிடும் அதிகபட்ச ஈடுபாட்டை இந்தியாவைக் காட்டிலும் அமெரிக்கா கைக்கொண்டிருக்கிறது. இது இந்தியாவின் தவறான அரசியல் அணுகுமுறையின் விளைவு. தனது மாகாண அதிகாரப்பகிர்விற்கு கூடியதொரு தீர்வினை ஈழத்தமிழர்கள் பெறுவதை இந்தியாவால் சகித்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. ஈழத்தமிழர்கள் பெறப்போகும் அதிகூடிய அதிகாரப்பகிர்விலான சமஸ்தி முறைமை தனது இந்தியப் பெருந்தேசியவாத கனவை சிதைந்து விடக் கூடுமென இந்தியா கருதியிருக்கலாம். ஏற்கனவே விடுதலைப்புலிகளால் கவரப்பட்டிருக்கும் தமிழ் நாட்டில் இது உடனடியாக எதிரொலிக்கக் கூடுமென இந்தியா கணித்திருக்கவும் கூடும். இதனடிப்படையிலேயே ஈழத்தமிழர்களுக்கான சமஸ்தி அரசை இந்தியா வன்மையாக எதிர்த்து வருகின்றது. எவ்வாறாயினும் சமாதானத்திற்கான கால நீடிப்பை சிதைத்து விட வேண்டுமென்பதில் திரைமறைவு சதியொன்று நிலைகொண்டிருப்பதில் சந்தேகமில்லை. இது இந்தியாவென்றே பரவலாகக் கூறப்படுகிறது. இதற்கென ஜே.வி.பி. சிகள உருமய, சில தமிழ்பேசும் குழுக்கள் போன்றன கேடயமாக பயன்படுத்தப்படுவதாகவும் கூறப்படுகிறது. இந்திய விஸ்தரிப்பு வாதமென்ற பேரில் தோட்டத் தொழிலாளர்களை வெளியேற்ற முற்பட்ட ஜே.வி.பியினர் இந்தியா இலங்கை பிரச்சினையில் தலையிடுவது அவசியமெனக் கூறுமளவிற்கு திடீரென இந்தியாவின் தீவிரவிசுவாசிகளாகி விட்டதன் மர்மமென்ன? இத்தனைக்கும் மத்தியில் தான் சமாதான முயற்சிகளின் அடுத்தக்கட்ட நகர்வை நாம் தரிசிக்கப் போகின்றோம். 54 வருட கால சிங்கள பெரும் தேசியவாத ஒடுக்குமுறை வரலாற்றையும், 25 வருடகால யுத்த வரலாற்றையும் ஒருங்கே கொண்டிருக்கும் ஈழத்தமிழர்கள் தற்போது ஏற்பட்டிருக்கும் சமூகமான சூழலினால் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டிருக்கின்றனர். இது நிலைக்க வேண்டுமென்பதே அவர்களுடைய தீராத அக்கறை. ஏனைய இனத்தை சேர்ந்த பெரும்பாலான மக்களின் அக்கறையும் இதுவேதான். மக்களின் எதிர்பார்ப்பை ஈடுசெய்யக் கூடிய வகையில் சமாதான முயற்சிகளின் நகர்வு நிலையான நீதியான சமாதானத்தில் முற்றுப்பெறப் போகிறதா? அல்லது இனவாத சக்திகளினதும், பிராந்திய வல்லாதிக்க சக்தியினதும் இடையூறுகளால் முறிந்துவிடப் போகிறதா? இது எதிர்வு கூறுவாக்கு அப்பாற்பட்டது.

-ஆசிரியர்-

கட்டுப்பாடு

நிமலாஜனின் அம்மா.....!

ஆத்மா மயங்கிக் கிடந்தது
நான் நிமலாஜனின்
அம்மாவுக்குக் கொடு
கடிதம் எழுதினேன்.

ஒரு போதும் கண்டிராத
அன்பான அம்மா
உன்னைக் காணவும் ஆசை
உன்னைக் கண்டு வருவதற்கும்
இவர்கள் எமக்கு இடம்
தரமாட்டார்கள்
தாய்மார்களைக் கூட
இங்குள்ளோர் தெரியாதவர்கள்

அவள் அனுப்பிய கடிதத்தில்
எனை விளித்திருந்தாள்
'மகனே உன் கையெழுத்தும்
நிமலனின் கையெழுத்து போன்றதே
உனைக் காண ஆசை'

அவளது கடிதத்தில்
எனது ஆத்மா மீண்டுமொரு முறை
உற்சாகம் கொண்டது
அனைத்து "வெரியல்" களையும்
தாண்டி நான்
காணச் சென்றேன் அவளை

அவளின் அன்பின் முன்
விழுந்து முத்தமிட்டேன்
அவளது வெடித்த பாதங்களை

'அம்மா உன் பாதங்கள்
என் தாயின் போன்றவையே'
குனிந்து ஸ்நேகமாய்
விரல் கொண்டேன் - தலை
கோதினாள்.

'மகனே உன் சிரக
நிமலின் போன்றதே'
நிமிர்ந்து நானவன்
முன் நின்றேன்
'அம்மா உன் பாசக் கைகள்
என் தாயின் போன்றவையே.

சிங்களத்தில்:- மஞ்சள வெடிவர்த்தன
தமிழில்:- கிப்னு அஷுமத்.

ஆசையால் கண்ணிமைக்காமல்
எனையவள் பார்த்து
கொண்டிருந்தாள்.
சிரிக்க நான் முயன்றேன்
'மகனே உன் சிரிப்பு
நிமலின் போன்றதே'

உடன் அவள் விழிகளில்
மெல்லிய நீர்க் கோடுகள்
விழித்து வந்தன.
'அம்மா இந்தக் கண்ணீர்
என் அம்மாவின் போன்றதே' !

மானுடத்தின் அடையாளங்களின் மானிடத்துவம்

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி

யாழ்ப்பாணத்தில் 19-10-2002 - 22-10-2002 நடைபெற்ற
கலை இலக்கியக்காரர்களின்
ஒன்றுகூடலின் கொள்கைத்தளம் பற்றி ஒரு குறிப்பு.

ஈழத்து தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே இடம்பெற்ற அங் ஒன்றுகூடல் ஒரு முக்கியமான உணர்முறை வளர்ச்சிக் கட்டமாக அமைகின்றது என்று கூறலாம். ஏறத்தாழ 1950 களிலிருந்து இலங்கையில் நடைபெற்று வந்துள்ள தமிழ் நிலை போராட்டங்களுக்கான நியாயப்பாட்டுத் தளம் பற்றி ஆராய்கின்ற போது சுதந்திரத்தோடு வருகின்ற காலப்பிரிவின் அரசியல் நெருக்கடிகள் விளங்கப்பட்டுள்ள முறைமை முக்கியமானதாகும். சுதந்திர இலங்கையில் தமிழர் என்னும் சாகித்தியனரை அரசியல் முக்கியம் அற்றவர்களாக ஆக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை ஓட்டத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் நடவடிக்கைகள் ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்ற காலமாக அது அமைகிறது. சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் எடுத்துக் கூறப்பட்ட அரசியற் கோரிக்கைகள் இப்பிரச்சினை பற்றிய ஓர் உணர்நிலை வந்துவிட்ட தென்பதை உணர்த்துகின்றன.

இன அடிப்படையைக் கொண்டிருந்த இந்த அரசியல் நகர்வுகள் இனத்துவ அடையாளங்களை முக்கியப் படுத்தியமை ஆச்சரியமில்லை. அந்த அடிப்படையில் தான் மொழி முக்கியமாகிறது.

சுதந்திரம் வந்த 5,6 வருடங்களுள் இனத்துவ மேலாண்மை பற்றிய பிரச்சினையை மொழிக்குறியீடு கொண்டே பார்க்கும் ஒரு மரபு இலங்கையில் தொடங்கிவிட்டது. சிங்களம் அரசு கரும மொழியாதல் வேண்டும் எனும் அரசியல் கோஷம் ஆகுபெயர் நிலையில் சிங்கள மக்களை உள்ளடக்கிய ஒன்றாக இருந்தது. என்றாலும் மொழிக்குறியீடு கொண்டே குறிப்பிடப்பட்டது இந்த சிங்களத்தை முதன்மையாக்கும் போக்குக் காரணமாக தமிழ் நிலையில் 2 செயல் நெறிகள் முளைவிடத் தொடங்கின.

(1) தமிழை, மாத் திரம் அடையாளமாகக் கொண்டு தமிழினம் பற்றிப் பேசுதல்.

(2) தமிழினம் எனும் தொடர் சில மத பண்பாட்டு வரையறைகளை கொண்டது என்பதை உணர்ந்து அந்த வரையறைக்கு மேலே சென்று மொழி நிலைப்பட்ட ஒரு இணைநிலையைத் தோற்றுவித் தமை.

தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற கோஷத்தின் அடிப்படை இதுதான். தமிழை தாய்மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லீம்களை இலங்கையின் வரலாற்றுப் பரம்பரியம் தமிழர் என்ற பதத்துக்குள் அடக்காது என்பதை

உணர்ந்து மத-பண்பாட்டு வரையறைக்கு அப்பாலான மொழிநிலை ஒருமைப்பாட்டை வற்புறுத்தவேண்டும் என்பதற்காக தமிழ்பேசும் மக்கள் என்ற தொடர் பயன்படுத்தப்பட்டது.

இந்தியாவில் 1947 முதல் ஏற்பட்ட மாற்றம் ஈழத்தின் தமிழ்நிலை உணர்வுகள் மீது தவிர்க்கமுடியாத படி செல்வாக்குச் செலுத்தின. 47இன் பின்னர் அண்ணாதுரையின் தலைமையில் முக்கியத்துவம் பெறும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தமிழகத்தின் அரசியற் தேவைகளைக் கணக் கெடுத்து தமிழ் இன முழக்கத்தை தமது பிரதான கோஷமாக்கிற்று. அதுவும் மத-பண்பாட்டு வரையறைகளை மீறிய ஒரு மொழிப் பண்பாட்டுத் தளத்தையே கோரிநின்றது.

அண்ணாதுரையின் இயக்கம் தமிழ்மொழியின் அரசியல் பயன்படுத்தலில் மிக ஆழமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அண்ணாதுரையுடன் தமிழ் நடைமூலம் சனநாயக பின்புலத்தில் பயன்படுத்தப்படுவதற்கான அரசியல் சொல்லணியைக் கொண்ட ஒரு தொடர்பாடல் முறைமை அங்கு உருவானது. பிராமணியத்துக்கு எதிரான கோஷம் இந்தப் போராட்டத்தின் தன்மைகளைத்

தீமானித்தது. தமிழகத்தில் நிலவியது போன்றதோர் அரசியற் சூழல் இலங்கையில் நிலவவில்லை எனினும், தமிழர் மேம்பாடு பற்றிய அச்சம் வளரத்தொடங்கவே அந்த இன முழக்கம் முக்கியமானது. இந்த இனப் போராட்டத்தை இலக்கியமயப் படுத்தியதில் பாரதிதாசன் கவிதைக்கு ஒரு முக்கியமான இடம் உண்டு. ஆறுமத்தில் ஒட்டுமொத்தமான மானுட அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் பேசிய பாரதிதாசன் காலஞ் செல்லச் செல்ல இனமுழக்கத்துக்கே அழுத்தம் கொடுத்தார்.

இலங்கையின் அரசியலில் மேற்கூறிய அரசியற் சொல்லணி முறைமை முக்கிய இடத்தை ஏற்படுத்தியது. அக்காலகட்டத்தில் மொழிநிலை எதிர்வே இனமுழக்கத்தின் அடையாளமாயிற்று.

அந்த நிலையில் இந்த சொல்லணி முற்றிலும் அரசியல் பரப்புரை நிலைப்பட்ட ஒன்றாக அமைந்ததே தவிர ஆழமான மனிதநிலை குறியீடாக அமையவில்லை. 1956 இல் இந்தியாவில் நடந்தேறிய 'மாநில மறுசீரமைப்பு' மொழியைத் தளமாகக் கொண்டு செய்யப்பட்டது. இந்தியக் குடியரசுக்குள் தமிழ்நாடு ஒரு மாநிலமாயிற்று. அதன்பின்னர் தமிழ்நாட்டினுள் தமிழ் என்ற குறியீடு பிராமணிய எதிர்ப்பையே பிரதான தளமாகக் கொண்டது.

இலங்கையின் நிலை வித்தியாசப்படத் தொடங்கியது சிங்கள எதிர்ப்புக்கான அரசியற் போராட்டங்களுக்கெதிராக அரசு வன்முறை பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த வன்முறையின் வளர்ச்சியில் சில முக்கிய கட்டங்கள் உள்ளன.

1961 ஆம் ஆண்டு சத்தியாக் கிரகம் (பலாலியில் கள்ளக் குடியேற்றத்துக்கெதிராகத் தொழிற்பட்ட படையினரை உள்நாட்டு அரசியல் அடக்குமுறைகளுக்கு பயன்படுத்தினர்.)

1972, 1974 என்பன முக்கிய வருடங்கள். இக்காலகட்டத்தில் தமிழ் பிரதேசங்களில் பொலிஸாரின் சமூகத் தொழிற்பாடுகள் பாதுகாப்புப் படையின் ஓர் அங்கமாகின்றது.

1972 இல் குடியரசுப் பிரகடனத்தில் தமிழ் மொழிக்கு இடமில்லாது போனது. அவ்வருடம் "தரப்படுத்தல்" கொண்டு வரப்பட்டமை ஆகியன காரணமாகக் கிளம்பத் தொடங்குகின்ற கொந்தளிப்புக்கள் முதலில் மானவர்களையும் பின்னர் படிப்படியாக தமிழ் இளைஞர்கள் எல்லோரையும் ஆட்கொண்டு விடுகின்றது. இக்கட்டத்தில் இருந்துதான் இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரச்சினை படிப்படியான மாற்றாக வாக்கம் பெறுகின்றது. இந்த மாற்றத்தினை பின்வரும் நிலைகளில் காணலாம்.

(1) அரசியற் கோஷம் அடக்கப் படுதல் என்ற நிலைமை போய் தனிமனித சித்திரவதைகள் தொடங்குகின்றன.

(2) அரசியற் கோஷங்களுக் கெதிரான அரசு நடவடிக்கை படிப்படியாக தமிழ் மக்கள் யாவருக்கும் எதிரான படை நிலைத் தாக்குதல்களாக மாறுகின்றது.

1977 இல் ஜே.ஆர் ஜெயவர்தன அதிகாரத்திற்கு வந்த போது அவர் இதனை தீர்க்கப்பட வேண்டிய அரசியற் பிரச்சினை என்று கூறிய அதே வேளையில் நிர்வாக நிலையில் இது அடக்கப்படவேண்டிய ஒரு கிளர்ச்சி எனவும் கருதினார்.

காலக்கேடு வைத்து அடக்கப்படவேண்டிய ஒரு கிளர்ச்சி என்ற அடிப்படையில் ஜே.ஆர் 1978, 1980 களில் படைத்தளபதி ஒருவரையே யாழ்ப்பாணத் துக்கு அனுப்புகிறார். 1981 இல் இது இன்னொரு பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றது. அவ்வருடம் நிகழ்ந்த நூலக எரிப்பு அரசு நடவடிக்கைகளின் ஒரு புதிய பரிணாம

வளர்ச்சியைக் காட்டிற்று. சந்தேக நபர்களின் உயிர்களும், உடைமைகளும் மாத்திரமல்லாது அப்பிரதேசத்து பண்பாட்டு பெறுபேறுகளுக்கும் அச்சுறுத்தல் நிச்சயமாயிற்று. 1983 இல் தென்னிலங்கையில் தமிழ்ச்சுத்திகரிப்பு மேற்கொள்வதற்கு 2 வருடங்களுக்கு முன்னரே யாழ்ப்பாணத்தில், மட்டக்களப்பில் அதற்கான பிரகடணங்கள் முன் மொழியப்பட்டு விட்டதாகத் தமிழ் இளைஞர்கள் கொள்ளவேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. இத்தகைய ஒரு சூழலில் தான் ஈழத்தின் தமிழ் போராட்டம் மேலோட்டமான ஓர் அரசியல் போராட்டத்திலிருந்து விடுபட்டு அடிப்படை மனித உரிமைகள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு போராக, யுத்தமாக மாறியது. அதாவது, அரசியல் எதிர்ப்புக்காக அவர்களின் மானுட உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன. இந்தக் கட்டத்தில் இருந்து தமிழர் பிரச்சினையின் போக்கே மாறிவிடுகிறது. அடுத்த 5,6 வருடங்களுள் அது தென்னாசியப் பிரச்சினையாக மாறியது. இந்தியாவின் படை வருகையை நிர்ப்பந்திக்கிறது. போராட்டத்தின் ஆழமும், அகலமும் விரிவடைகின்றது. அதன்பின்னர் அரசியல் போராட்டம் வரன்முறை யுத்தமாக மாறுகிறது. யுத்தமும் முற்றுமுழுதான ஒட்டுமொத்தமான யுத்தமாகும். அதாவது, ஒரு பிரதேசத்தில் வாழுகின்ற மக்கள் சகலருக்கும் எதிரான யுத்தமாக மாறுகிறது.

குண்டுகள் வீசப்பட்டன, கிராமங்கள், நகரங்கள் அழிந்தன, புலப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டன. இறுதியில் போரின் யுத்தத்தின் எதிர்விளைவுகள் சிங்கள மக்களையும் பாதிக்கத் தொடங்குகின்றன. சிங்கள குக் கிராமங்களுக்குக் கூட யுத்தத்தின் கோரங்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டன. சிப்பாய்கள் உடல் ஊனமுற்றவர்களாகவோ, உயிற்றவர்களாகவோ கொண்டு செல்லப்பட்டனர், படைகளிலிருந்து தப்பிச் சென்றவர்கள் காரணமாக

பாரிய சட்ட ஒழுங்குப் பிரச்சினைகள் சிங்கள பிரதேசங்களில் தோன்றின. சிங்கள மக்களின் அசைவியக்கமே ஸ்தம்பிக்கத் தொடங்கியது.

யுத்தத்தின் தவிர்க்க முடியாத தன்மை பற்றி பேசியவர்கள் யுத்தத்தின் இயலாமை பற்றி பேச வேண்டி ஏற்பட்டது. ஒரே நாட்டின் பிரஜைகளாக பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வந்தவர்கள். ஒரு வருடன் ஒருவர் பேசிக் கொள்வதற்கு இன்னொரு நாட்டவரை-இந்த நாட்டுடன் முற்றிலும் சம்பந்தப் படாத ஒருவரை முன்னிறுத்திப் பேச வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

யுத்த நிறுத்தம் அவசியமாயிற்று, இந்தச் சூழலில் நடந்த போருக்கான தேவையும் நியாயப் பாட்டையும் அந்தப் போரின் முடிவின்மை நிலையையும் சொல்லவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. ஏனெனில் யுத்த நிறுத்தம் இழந்தவற்றை மறப்பதற்கான ஒரு சூழலாக அமைந்துவிடக்கூடாது. யுத்தநிறுத்தம் வந்ததன் பின்னர் தமிழ் மக்கள் போராட்டம் எதற்காக நடைபெற்றது என்பதனை நினைவுறுத்த வேண்டிய தேவை முக்கியமாயிற்று. யுத்தக் கணைப்பி லூடேயும் அந்த உண்மையை வற்புறுத்த வேண்டியிருந்தது. அப்படிச் செய்ய வேண்டியதற்கான காரணங்கள் பல.

- (1) நடந்த போருக்கான அடிப்படை நியாயப்பாடு
- (2) அதன் உக்கிரத்துக்கான உளவியல் காரணம்
- (3) போராட்டத்தினால் இழந்த இழப்புகள்
- (4) அவை ஏற்படுத்திய மானுட இன்னல்கள்

யுத்தச் சூழலற்ற ஒரு தீவ முன்னெடுப்புக்கான முதல் நிலையாக இந்த முயற்சி அவசியமாயிற்று.

இதுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒக்ரோபர் 19, 20, 21, 22 ஆம் திகதிகள் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளின் பின்புலம். இந்த எடுத்துரைப்பு கலை இலக்கியங்களைச் சாட்சியமாக வைத்து செய்யப்பட்டது. இது சிங்களம், முஸ்லிம் எழுத தாளர்கள் முன்னிலையில் வைத்துக் கூறப்பட்டது.

நடந்த போராட்டத்தின் தன்மைகளுக்கான சாட்சியமாக கலை இலக்கியத்தைக் கொண்டிருந்தமை ஓர் உயிர்மைய உத்தியாகும். ஏனெனில் கலை இலக்கியம் சுத்தமான பவுண் போன்றது. அதன் பெறுமதி அதன் ஸ்தரத்திலேயே அதன் உண்மையிலேயே தீர்மானிக்கப்படும். வெறும் மினுக்கலால் ஈயம் பொன்னாவது இல்லை. தங்கமுலாம் தங்கக் கட்டியாவதில்லை. கலை இலக்கியமும் அப்படித்தான்.

சோலைக்கிளியில் இருந்து நிலாந்தன் வரை, சனாதனனில் இருந்து கொன்ஸ்டன்ரைன் வரை, சிவசேகரம் முதல் பொன்னம்பலம் வரை கிடைத்த பெறுபேறுகளின் மொத்தப் பெறுமதி மிகப்பெரியது. சாந்தன், தெனியான் எனப் படிப்படியாகத் தொடங்கி ரஞ்சகமார், கலியுவன், வரதராஜன் என்போர் ஒரு புறமாகவும், அரவிந்தன், பார்த்தீபன் என்பவர்கள் இன்னொரு புறமாகவும், பாரதி, வானதி, தாமரைச்செல்வி ஆகியோர் மேலும் ஒரு புறமாக இந்த கலை இலக்கியங்கள் எங்கள் துன்பத்தின் சாட்சியங்களாக அதேவேளையில், திருப்தி தரும் அறுவடைகளாக அமைந்துள்ளன.

அவற்றின் நேர்மை உண்மைத் தன்மை ஆகியவற்றினுள் தான் அவற்றின் கவர்ச்சியும் தங்கியுள்ளது. கலை இலக்கியத்தின் கவர்ச்சி, கலை இலக்கியத்தினுள் இருந்து வருவது. வெளிப்புச்சுக்களால் வருவதல்ல. இந்த உண்மைக்கான சாட்சியமாக கடந்த 25 வருட காலத்து

சுழத்து இலக்கியம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதைச் சொல்வதன் மூலம் அந்தக் கலை இலக்கியங்களின் தோற்றங்களுக்கு உந்து சக்தியாக இருந்த மானுட ஆதங்கங்கள், மானுட வேண்டுகோள்கள், மானுட கோரிக்கைகள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டியதன் அத்தியாவசியம் வற்புறுத்தப் பட்டது எனலாம். அந்த இலக்கியங்கள் அற்புதமான சாட்சியங்கள். அவை பக்கச் சார்பான சாட்சியங்கள் அல்ல அவற்றுள் தாபங்களும் இருந்தன, கண்டனங்களும் இருந்தன. இன்று பின்னாக்கிப் பார்க்கும் போது, போராட்டத்தின் ஒட்டுமொத்தமான மானுட ஏற்பாட்டுக்கான உன்னதமான சாட்சியங்களாக உள்ளன. முருகையனில் இருந்து நு. மான் வரை சேரன் முதல் சோலைக்கிளி வரை மொழிகள் பற்றிய ஆவேச உணர்வுகளால் உந்தப்பட்ட ஒரு நாடு மொழியின் ஆற்றல்களை, அவற்றின் உண்மைத் தன்மைகளை கண்டு வியக்கும் ஓர் ஒன்று கூடலாகவும் மானுடத்தின் தமிழ்கூடல் -2002 அமைந்தது.

மொழி, மானுடம், பற்றிப் பேசுகிறபோது தான் செழுமையடைகிறது. அதன் மானுட தாகங்கள் நிறைவேற்றப்படுவது அரசியல் தர்மம் மாத் திரமல்ல, மனிதாபிமான தேவையுமாகும்.

சமாதான யாத்திரை: ஒப்பந்தத்திற்கு அப்பால்...

கலாநிதி ஜெயசிங்கம்

சமாதானம் என்பது என்ன?

ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வரையறைக்குள் மனிதர்கள் நேயத்துடனும், அடிப்படை உரிமைகளுடனும், தன்மானத்துடன் வாழும் ஒரு நிலையை சமாதானம் எனக் கூறலாம். சமாதானச் சூழலில் எந்த விதமான சலசலப்புக்களும் இல்லை எனக் கூறமுடியாது. புவி நடுக்கம் நடைபெறுவ தால் புவி நிலையற்றது எனக் கூற முடியாது. ஆனால் எத்தனையோ மரங்கள் அழிந்துவிட்டன, இனங்கள் மாறிவிட்டன, ஆனால் வனம் மாறவில்லை சமாதானமும் அவ்வாறுதான் தனிமனிதர்கள் மாறுகிறார்கள் சமூகங்கள் மாறுகின்றன. ஆனால் மனிதம் வாழ்கிறது. சமாதானம் என்பது ஒரு நிலையேயன்றி சடப்பொருளல்ல.

சமாதானத்தினை எவ்வாறு கட்டி எழுப்பலாம்?

மரங்களினை நடுகின்றோம், காடு உருவாகிறது மனித நேயங்களினை வளர்க்கும் போதும், உரிமைகள் உருவாகும் போதும் சமாதானம் உருவாகின்றது. இதை உருவாக்குதல் ஒரு யாத்திரையாகும். இது உடனடியாக சாத்தியப்படக்கூடிய தல்ல. ஆறுதலாக ஆனால் திடமாக, தெளிவாக எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டியதாகும். இது வெறும் யாத்திரையல்ல உண்மையில் ஒரு வேள்வி. புள்ளிகள் இடப்படும் போது விளங்காத கோடுகள் இணையும் போது சித்திரம் தெரிவது போல சிறு சிறு செயற்பாடுகள் இணையும் போதுதான் சமாதானம் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது.

ஒப்பந்தம்

ஒப்பந்தம் சமாதானத்தினை உருவாக்கியது என்று பலர் கூறுகின்றார்கள் அது தவறாகும்

சண்டை தவிர்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. அதன் விளைவாக அன்றாட வாழ்வில் ஏற்பட்டுள்ள ஆயாசம் அல்லது நிதானங்களை மேலோட்டமாக சமாதானம் என நினைப்பதில் பிழையில்லை ஆனால் 14 நாட்களில் அந்நிலை மாறி யுத்தமாக முடிவடையலாம் என்பது ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். வெறும் 14 நாட்கள்தான் அந்த இடைவெளி. அதன் ஒரு புறம் யுத்தம் மறு புறம் சமாதானம். ஒப்பந்தத்தால் சமாதானம் உருவாகாது என்பது புரிந்து கொள்ளப்படவேண்டிய கருத்தாகும்.

விவாகரத்தினை நீதிமன்றம் தடுக்கலாம். ஆனால் மனங்கள் சேராத பட்சத்தில் விவாகத்தை அல்லது எதுவுமே உருவாக்கமுடியாது. காலம் ஒரு மருந்து எனக் கூறலாம். சில செயல்கள் காலத்தினால் மட்டுமே கனிகின்றன.

சமாதானத்தினைப் புரிந்து கொள்ளவும் இன்றைய நடைமுறையினை உணர்ந்து கொள்ளவும் ஒப்பந்தத்தினை அலசிப்பார்ப்பது நன்றாகும்

ஒப்பந்தத்தில் 5 பிரிவுகள் உள்ளன. அவை குறிப்பிடும் விடயங்கள் பின்வருமாறு,

1. ஒப்பந்தத்தின் செயல்முறைகள்
2. இயல்பான வாழ்க்கையினை ஏற்படுத்துதல்.
3. கண்காணிப்புக் குழு
4. ஒப்பந்த அமுலாக்கல், நீக்கல்
5. இணைப்புக்கள்

இவற்றில் 2ஐத் தவிர மற்றவை யுத்தநிறுத்தம் மேற்கொள்ளும் முறையினையும், கண்காணிப்பு முறைகளையும், முரண்பாடுகளை நீக்கும் வழிவகைகளையும் குறிப்பதாகும். இணைப்புக்கள் சில சரத்தின் விபரக் கோவையாகும். இரண்டாவது பிரிவு சமூகத்தினை மையப்படுத்தியதாகும். அதைக் கவனிப்போம். அதிலும் அநேகமான பிரிவுகள் உள்ளன.

1. விரோதிக்கும் செயலினை தவிர்த்தல்.
2. சமய, கலாச்சார செயல்களில் முரண்பாடமை.
3. பொதுக் கட்டடங்கள், கோவில்களிலிருந்து வெளியேறல்.
4. தடுப்புச் சோதனைச் சாவடிகள் நீக்கம்.
5. உணவு, பொதிகள் போக்குவரத்தை ஏதுவாக்கல்.
6. பிரதேசங்களிடையே சன போக்குவரத்தினை ஏதுவாக்கல்.
7. கபறனை பாதையை முற்றாக, முழுநேரம் திறந்து விடல்.
8. ரயில் பாதைகள் மீளமைத்தல். போன்ற பல விடயங்கள் உள்ளடங்கியதாகும்.

ஒப்பந்தம் தருவது என்ன?

ஒப்பந்தம் இடைவெளியைத் தருகிறது நடந்ததை மீளாய்வு செய்து, நடக்கப் போவதை திட்டமிட ஒரு வாய்ப்பினைத் தருகிறது. இழந்த

உறவுகளை, நட்பங்களை மீட்க ஒரு சந்தர்ப்பத்தினை தருகிறது. நிலையான அபிவிருத்தியினை முன்னெடுக்க ஒரு சந்தர்ப்பத்தினைத் தருகிறது. அது சமாதானத்தைப் பற்றி எதுவுமே கூறவில்லை ஆனால் அதன் மூலமான செயற்பாடுகள் சமாதானத்தை உருவாக்க தூண்டுகின்றது. மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன் “சமாதானம் ஒரு நிலையே, அவற்றை உருவாக்குதல் மற்ற அம்சங்களே”.

எவற்றினை இழந்துவிட்டோம்?

உயிரை இழந்தோம், உடமையிழந்தோம், உணர்வை இழக்கலாமா? எனும் அருமையான பாட்டு வசனம் இருக்கின்றது. கடந்த 20 வருட யுத்தத்தில் நாங்கள் இழந்ததை பட்டியலிட்டுப் பார்த்தால் மட்டுமே இழப்புக்களை நாம் மதிப்பிடலாம் இவை தனிப்பட்ட இழப்புக்களாக இருக்கத் தேவையில்லை. சமூக இழப்புக்கள், சமூக கண்ணோட்ட இழப்புக்கள், சமூக உணர்வு இழப்புக்கள், எனப் பலவகைப்படும். சிலவற்றினைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

1. தன்மானம், கௌரவம், மந்தைகளாக எமது சமூகம் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றது, தனிமனித உரிமைகள் மீறப்பட்டிருக்கின்றன. எமது மக்கள் எல்லையற்ற கௌரவ அழிப்புக்கு உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

2. சமத்துவம் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நீ தமிழனா? எனும் கேள்வி முதல் தமிழர்க்கு ‘பாஸ்’ எனும் முறையால் நீதி மிறட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

3. நம்பிக்கை அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இன விரோதங்கள், குரோதங்கள் என்பன வளர்ந்திருக்கின்றன.

4. இயலாமை, ஏற்பு, நடப்பதெல்லாம் இறைவன் செயல் என்ற செயற்பாடற்ற நிலையொன்று உருவாகியிருக்கின்றது. பக்கத்து வீட்டில் அநியாயம் நடப்பதை பார்த்துக்கொண்டிருக்க பழகியிருக்கின்றோம்.

5. நியாயத்துவம் மறந்து போய் விட்டது. அது அப்படித்தான் என்ற நிலையை ஏற்று பழகிவிட்டோம்.

6. சமூகம் எனும் பதமே இல்லாது போய்விட்டது. யுத்த நிலவரத்தினால் சாதாரண சமூகம் என்னும் பதமே அழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

7. சமூகப் கட்டுப்பாடுகள் முதல் சமூகத்தில் காணப்படும் கட்டமைப்புக்கள் வரை சிதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வீடோடு மாப்பிளை தேடிய சமூகம் தாலியுடன் பெண்ணை விமானத்தில் அனுப்பும் கலாச்சாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகி விட்டது.

வளங்கள் அழிக்கப்பட்டு குறையாடப்பட்டு விட்டன, நெற்செய்கை நிலங்கள் பாழாகி விட்டன, குளங்கள் சிதைந்து விட்டன.

பரம்பரை பாரம்பரியங்கள் சிதைந்து விட்டன, சில பரம்பரைகளே அழிந்து விட்டன, தாயும், தகப்பனும் இங்கே, மகள் அங்கே, மகன் எங்கே என்று அலையும் ஒரு வாழ்க்கை. பயம் வளர்ந்திருக்கின்றது, தெனாலியில் கூறுவது போல இதைக் கண்டால் பயம், அதைக் கண்டால் பயம், எதைக் கண்டாலும் பயம்.

பொருளாதாரம் வீழ்ந்து விட்டது மண்ணை நம்பிய கைகள் தபாலை நம்பி நிற்கும் நிலை வந்து விட்டது.

எண்ணில் அடங்காத மனித உயிர்களை இழந்துவிட்டோம். இறந்தவர்க்குச் சான்றுமில்லை. இன்னும் எத்தனையோ அவலங்கள் அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். நாம் இனி என்ன செய்யப்போகிறோம்.

நான்கு முறைகளை நோக்குவோம்

1. பௌதீகம் :-

அடிப்படை வசதிகளை, கட்டமைப்புக்களை மீளாக்கல். (வீதிகள், நகர்கள், வாழ்க்கை வழிமுறைகளை மீளாக்கல், இழப்பீடுகள்)

2. அரசியல்:-

1. தொடரும் யுத்தநிறுத்தம் அவசியமானது
2. அதிகாரப் பகிர்வு மாகாணங்களுக்கு அளித்தல் அவசியமானது
3. தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கான விளக்கங்கள் விளங்கப்பட வேண்டும்
4. சமஷ்டியின் விளக்கங்கள் தெளிவாக்கப்பட வேண்டும்
5. யாப்பின் மூலம் சகல இனங்களின் உரிமைகளும் கௌரவங்களும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

எனது விளக்கங்கள் கூடுதலாக தமிழ் மக்களின் மனதில் கொண்டு கூறப்பட்டுள்ளது ஆனால் நாங்கள் அவற்றினைப் பன்மைப்படுத்தி ஆராய வேண்டும். நரியும் கொக்கும் கதையாக இருக்கக் கூடாது நரி கொக்கினைச் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்து தட்டில் சாப்பாடு கொடுத்தது. பதிலுக்கு கொக்கு நரியினை அழைத்து கூலாவில் சாப்பாடு கொடுத்தது. இரண்டுமே பயனற்றது சிறுவயதுக் கதை மனதில் பதிந்துள்ளது ஐந்து குருடர்கள் யானை பார்க்க போனார்கள். ஒருவன் துதிக்கையினைத் தொட்டான். இன்னொருவன் வாலைத் தொட்டான். மூன்றாவது நபர் காதைத் தடவினார் ஐந்தாவது நபர் வயிற்றினைத் தடவினான், யானை சளகு போல என்ற ஒருவனும், பானை போல என்று ஒருவனும், மரம் போல என்று ஒருவனும், உலக்கை போல என்று ஒருவனும் கூறி சண்டை பிடித்தது தான் மிச்சம் 20 வருட சண்டையில் சமூகத்தினிடையே நம்பிக்கை குறைந்து சந்தேகங்கள் வளர்ந்து விட்டது. அரசியலிலும் சில இலாபமீட்டிகள் இதை உரமூட்டி வளர்த்திருக்கின்றார்கள் அதனால் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம், சிறுபான்மை, பெரும்பான்மை உணர்வுகளும் பரஸ்பரம் விளக்கப்பட வேண்டும். விளக்க அவகாசம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். விளக்கத்துக்கான இடம் கூட்டங்கள்

எல்லா மட்டங்களிலும் ஏற்பட வேண்டும். இந்த ஐக்கியம் தான் இறுதியில் சமாதானமா? யுத்தமா? என்பதைத் தீர்மானிப்பதாகும். மற்றயவை எல்லாமே கறிவேப்பிலை தான், உப உணவுகளே.

போராளிகள் பங்காளிகளாவது எப்படி!

மேலே சமூகத்தினைப் பற்றியும் செயற்பாடுகளைப் பற்றியும் மட்டுமே கூறிவந்தேன். ஆனால் அதைவிட முக்கியமான ஒரு குழு சம்பந்தமாக கவனிப்பது அவசியமாகும் யுத்தத்திலே நேரடியாக கலந்து கொண்ட பண்டியினரும் போராளிகளும் சம்பந்தப்பட்டதே அதுவாகும். தொடர்ந்து போரிலே நின்றவர்கள் எப்படி சமூகத்தில் அங்கத்தவராவது, அது முடியுமா? இதன் தாத்தியங்கள் என்ன? போரை விட சமாதானத்திற்கு பொறுமை தேவை, அத்தோடு நிதானமான செயற்பாடும் தேவை. படையினரை எடுத்தால் அவர்கள் தொடர்ந்து போரிட்டவர்கள், ஆயத்தத்துடன் அதிகாரத்துடனும் பழகிவிட்ட அவர்கள் சாதாரணமாக இருப்பது எப்படி என்பது சிரமமாகக் கூட இருக்கலாம். இது தமிழ்ப் போராளிகளுக்கும் பொருந்தும். அத்தோடு இராணுவமாக இருந்தவர்கள் அரசியல் சதுரங்கத்தை எவ்வாறு சமாளிக்க வேண்டும் எனும் புதிய நோக்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அனேகமானவர்கள் வீட்டை விட்டு, வாசலினை விட்டு, படிப்பைவிட்டு போராட்டத்தில் இணைந்திருக்கலாம். அவர்களை சாதாரண வாழ்விற்கு மாற்றுவது எப்படி? நிதானமாக செயற்பட வேண்டிய கட்டமிது.

2. சமூக மட்டத்தில்:- இழந்த பெறுமானங்களை மீளாக்கல், ஒப்பரவு, உருவாக்கல் மனமாற்றங்கள் சமூகங்களுக்கிடையே புரிந்துணர்வு ஊட்டல் சகிப்புத் தன்மையினை வளர்த்தல்.

3. அரசியல்:- கௌரவத்தை மதித்தல் சமத்துவத்தினைப் பேணல்,

அதிகாரப்பரவலாக்கம்,

பொறுப்பேற்றல், யாப்புத் திருத்தம், சட்டவாக்கங்கள், அரசியல் ஸ்திரத் தன்மை, கடப்பாடுகள்.

4. பொருளாதாரம்:- சமமானதும் பொருத்தமானதுமான அபிவிருத்தி, தொழில் வாய்ப்பு, நிலையான அபிவிருத்தி, தியாகங்கள், சகிப்புக் கள்.

இது போன்ற பல செயல்கள் / முறைகள் மூலம் நாம் முன்னோக்கி செல்லலாம் எங்கே ஆரம்பிப்பது தான் அடுத்த கேள்வி.

எங்கே ஆரம்பிப்பது?

வேறெங்கே? மக்களிடம் தான். போராட்டங்கள் ஆரம்பமாவது மக்களிடம் தான், அது முடிவடைவதும் மக்களிடம் தான். தற்போது தேவைப்படுவது நம்பிக்கையை வளர்க்க வேண்டிய ஒரு முறை. சனநாயகம் என்பது மக்களினால் மக்களுக்காக மக்கள் ஆளும் ஆட்சியாகும். அவற்றினை சற்று ஆழமாக நோக்குவோம்.

பொருளாதாரம்:-

1. பாதுகாப்பு கட்டுப்பாடுகள் செலவீடுகள் தளர்த்தப்படல் முக்கியம்.
2. கட்டுப்பாடற்ற பேக்குவரத்துக்கு ஏதுவாக A9, A5 ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது.
3. மீன் பிடிக்கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டுள்ளன. அகற்றப் படுதல் வேண்டும்.
4. மீன் குடியேற்றம்:- கண்ணிவெடி அகற்றி வாழ்வகைகள் அமைக்கப்படல் வேண்டும்.
5. கட்டமைப்புகள்:- நகரங்கள் வசதிகள் மீளமைக்கப்பட வேண்டும்.
6. இழப்பீடுகள்:- அரசாங்க நிறுவனங்கள் பெறுகின்றன. ஆனால் தனியார் நிலையங்களில் கேள்விக்குள்ளாகியுள்ளன.

பொருளாதாரம்:-

1. திட்டமிட்ட அபிவிருத்தி தேவை வெறும் அரசியல் கொடைகள் பயனில்லை.

2. வளங்களை இனம்காணலும், நிலையான அபிவிருத்தியினை ஊக்கப்படுத்தலும் முக்கியமாகும்.
3. உள்நாட்டு பயன்பாடுகள் முன்னேற்றப்பட வேண்டும்.
4. விவசாயம் மீன்பிடி முன்னேற்றப்பட வேண்டும்.
5. தேவையான அடிப்படை வசதிகள் செய்யப்பட வேண்டும்.

சமூகவியல்:-

1. இன ஐக்கியத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல்.
2. நம்பிக்கையை ஊக்கிவித்தலும் வளர்த்தலும்.
3. சம்பாசனை, பேச்சு, சகவாசம்
4. அரசியல் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை
5. மனமாற்றங்கள்
6. பொறுப்பேற்றல், வெளிப்படையான செயற்பாடுகள்
7. சமூக, மனித உரிமைகள், அதிகாரங்கள்
8. சமத்துவமான ஊடகங்கள்.
9. சகிப்புக்களையும் எதிர்ப்புக்களையும் ஏற்கும் பண்பு.

1. விசேட அறிவியல் கோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும்.
2. தொழில் சார் கல்வி பயிற்றுப்படல்
3. மனப்பயங்கள், உளைச்சல்கள், மனப் பயன்களை தீர்க்க ஆலோசனை அவசியம்.

சமூகத்தின் பங்கு:-

சமூகம், சமூக சங்கங்கள் தனி மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் இந்த சமாதான யாத்திரையில் பங்கு இருக்கின்றது. போராளிகளை சமூகம் ஏற்கப் பழக வேண்டும். பகைதனை மறக்கப் பழக வேண்டும். இனத்தினிடையே ஐக்கியத் தினை வளர்க்கவும், பேணவும் பழக வேண்டும். இந்தப் பண்புகள் அரிவரி முதல் அனைத்திலும் திலும் செயலாக கப்பட வேண்டும். இனப்பிரிவு தூண்டுதலால் இனம்கண்டு ஓரம் கட்டப்படவேண்டும். இவை சமூகத்தின் பங்காக்கப்படவேண்டும். இதன்போது ஒரு முக்கிய கருத்தினை மனதில் கொள்ளவேண்டும் எங்களது

நல்ல செயல்கள் இன்னொருவரை வேதனைக் குள்ளாக்காது அல்லது தனிமைப்படுத்தாது பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். உதாரணமாக வடக்கு கிழக்கு புணரமைக்கப்படும் போது தெற்கு புறக்கணிக்கப்படும் ஒரு தோற்றத்தினை தவிர்த்தல் வேண்டும். வடக்கில் நடக்கும் அபிவிருத்தி கிழக்கினை ஓரம் கட்டுவதான எண்ணம் ஏற்படுத்தாது இருப்பது முக்கியம் இல்லையெனில் எதிர்பார்ப்பை விட நேர் எதிர் விளைவுகள் உருவாகலாம்.

சுருக்கமாக சமூகம் தனது உரிமைகளை பாதுகாப்பதோடு மற்றவர் உரிமைகளையும் உணரவும் பாதுகாக்கவும் பழகவேண்டும். இந்த மனப் பக்குவத்தி னையும் மன மாற்றத்தினையும் ஏற்படுத்த அனைத்து நிறுவனங்களும் உதவ வேண்டும்.

சமாதானப் பாதை கரடு முரடானது ஆனால் இறுதி ரம்மியமானதாகும் அவசரப்பட்டு நாம் அதை ஓடி அடைவது முடியாது.

நிதானமும் நேர்மையும் நன்னோக்கமுமே அதை உருவாக்கும். அதை சமூகம் அங்கீகரிக்கும் போது சமாதானப் பாதை தானாகத் திறக்கும் சமாதானம் வட்ட மேசையில் பேசப்படலாம். ஆனால் மனித மனங்களிலே தான் உருவாகிறது. அதை உருவாக்க வேண்டியது நாங்கள் தான். இது ஒவ்வொரு மனிதனதும் கடமையாகும்.

புத்தான ஆயிரமான
சினந்து கைகளால்
நீ கசையுங்களாய் வந்தென்கை துன்புறுத்தினாலும்
குலை நிமிர்ந்து உன்னை எதிர்கொள்வதின்றி
வேறென்ன செய்வேன்?

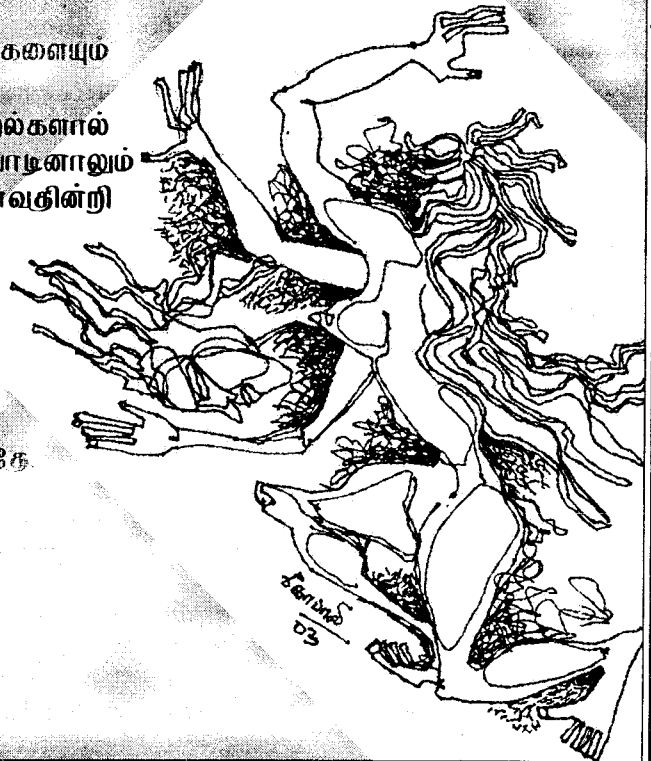
வரவேற்கிறேன் உன்னை
என் இலைகளை நீ நசுக்கினாலும்

காயப்படாமல் குனிமையில் அஞ்சி நிற்பதைவிடும்
வாடும் உலகிற்கு காட்டுவேன்
என் ரணங்களையும் ஊமைக் காயங்களையும்

புத்தான ஆயிரமான அகிவேக அலறல்களால்
நீ நடுங்க வைத்து என்னைச் சூறையாடினாலும்
குலை நிமிர்ந்து உன்னை எதிர்கொள்வதின்றி
வேறென்ன செய்வேன்?

வரவேற்கிறேன் உன்னை
என் இலைகளை நீ நசுக்கினாலும்
உதிர்ந்து படிந்து இடிபடுவதைவிட
ஒப்படைப்பேன் என் வாழ்க்கையை
இளமையும் பசுமையும் இருக்கும் போதே

- Yeilei சீனக்கவிதை
நன்றி - சக்தி பெண்ணிய இதம்

சட்டம்
தீர்ப்பு

தாச்சியஸ் ஓர் கிடைமறிப்பு

**ஓடிப்போன நாங்கள்
அங்கு சும்மா இருக்கவில்லை.**

நேர்முகம் யதிந்திரா

யதி

உங்களுடைய நாடகத்துறை ஈடுபாடு பற்றி கூறுங்கள்?

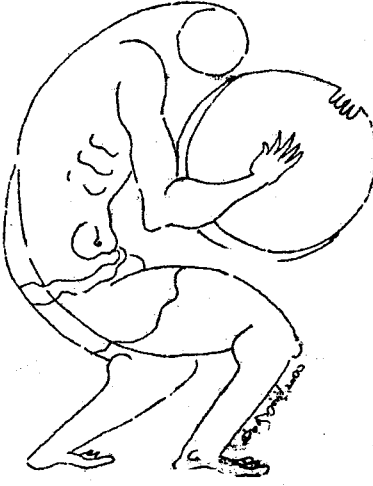
தாச்சியஸ் ஈழத்தின் முத்த நாடகக் கலைஞர்களில் ஒருவர். நவீன நாடகங்களில் ஆழமான தேர்ச்சியுடையவர். தற்போது புலம் பெயர்ந்து வாழும் தாச்சியஸ் I.B.C வானொலியை ஸ்தாபித்தவர்களில் ஒருவர். தற்போது புலம்பெயர் ஈழத்தவர்கள் மத்தியில் சிறந்த ஊடகப் பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் நிறுவப்பட்டுள்ள T.T.N (தமிழ் தொலைக்காட்சி வலைப் பின்னல்) இன் இயக்குனராக இருக்கின்றார். புலம் பெயர் தேசங்களில் பல்வேறு கலை, சமூக பணிகளில் ஈடுபடுபவர்களில் தாச்சியஸ் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

நான் ஒரு கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவன். கிறிஸ்தவ நாடகங்களில் எனக்கு சின்ன வயதிலிருந்து ஈடுபாடுண்டு. சின்னவயதிலிருந்தே காத்தவராயன் கூத்தை பார்த்தவன் நான். இன்று கால்சட்டை போட்ட காத்தவராயனைத்தான் நீங்கள் பார்ப்பீர்கள். நான் கரப்பு உடுப்பு போட்ட காத்தவராயனை பார்த்தவன். ஒரு கிராமம் முழுவதுமே ஒரு சமய சடங்குபோல் கூத்தில் பங்கு கொள்வதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இப்பொழுது எனக்கு வயது 63. 6 அல்லது 7 வயதுகளிலேயே எங்களுடைய பாரம்பரிய கூத்து வடிவங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்திற்கு 1905 ல் தான் ரெயில்வே வந்தது. அதற்கு முதல் கதிர்காமத்திற்கு செல்வதானாலும் வற்றாப்பளைக்கு செல்வதானாலும் மக்கள் யாத்திரையாகத்தான் செல்வார்கள். கால்நடையாகவும் வண்டி வழியாகவும் மக்கள் செல்வார்கள். மக்கள் யாத்திரையாக செல்லும் வழியோடுதான் என்னுடைய வீடு இருந்தது. யாத்திரையாக செல்லும் மக்கள் காத்தவராயன் கூத்துப் பாடல்களைத்தான் பாடிக்கொண்டு செல்வார்கள். நானும் சொற்ப தூரம் அவர்களுடன் சேர்ந்து பாடிக்கொண்டு செல்வேன். காத்தவராயன் பாடல்களை துள்ளல் நடைப்பாடல்கள் என்பார் 'சு வித்தியானந்தன்'. காத்தவராயன் பாடல்களில் துள்ளல் நடையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஆட்டமில்லை என்பது வித்தியானந்தன் பார்வை.

அதற்குப் பிறகு வந்த ஆக்கள் அம்மனுக்கு வேப்பில உடுப்புப் போடுறத நிறுத்திற்றினம். பட்டுப் பீதாம்பரம் சாத்த வெளிக்கிட்டினம். காத்தவராயன் கூத்திற்கான கரப்பு உடுப்பும் போய்விட்டது. அது காட்டுமிராண்டித்தனம் என்று நினைச்சினமோ என்னவோ. இன்று கால்சட்டை போடுகிறார்கள். ஆனால் என்னால் காத்தவராயனை அந்த அடிவேரோடுதான் பார்க்கமுடிந்தது.

உண்மையில் இந்தத்துள்ளல் நடையென்பது. கால்நடையாக யாத்திரை செல்லும் மக்கள் குழந்தைகளை தூக்கிக் கொண்டு செல்வது கடினம்.. குழந்தைகளும் வளர்ந்தவர்களுடன் சேர்ந்து நடந்தே வருவார்கள் எனவே குழந்தைகள் நடந்துசெல்லும் போது துள்ளித்துள்ளி நடப்பார்கள் அதற்கேற்ப உடுக்கும், கைமணியும் இணைந்த பாடல்கள்தான் காத்தவராயன்

பாடல்கள். இந்த வேரோடும் பாடலோடும் பழகியவன் நான்.

நான் இவ்வாறான பின்னணியில் வாழ்ந்தவனாக இருந்தபோதும் நான் என்னையொரு நடிக்கனாக இனம் கண்டுகொண்டதென்பது ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சி நான் ஒரு பெரிய நடிகன் என்று சொல்லமாட்டேன். பாடசாலைக்காக நாடகப்போட்டியொன்றில் பங்கு கொண்டேன். அது குசேலரின் நாடகம். குசேலருக்கு மொத்தம் 21 பிள்ளைகள். நான் குசேலரின் மூத்த மகன். குசேலர் யாசகம் செய்து கொண்டு வந்த சோற்றுப் பருக்கையை பெறுவதற்காக நாங்கள் எல்லோரும் துள்ளுவோம். நான் மூத்த மகன் என்பதால் நான்தான் முதலில் துள்ளுவேன். அன்று நான் இடுப்பில் ஒரு மஞ்சள் துண்டு மட்டுமே கட்டியிருந்தேன். நான் அப்பொழுது உட்கச்சை அணியும் பழக்கமுடையவனல்ல. நான் துள்ளும்போது என்னைவிடச் சிறியவனும் துள்ளுவான். அவன் என்னைவிட கட்டையானவனாக இருந்ததால் நான் கட்டியிருந்த துண்டைத்தான் பிடித்திழுப்பான் துண்டு அவிழ்ந்துவிட்டது. எல்லோரும் சிரித்தார்கள். நான் வெட்கப்படாமல் நடித்துக் கொண்டிருந்தேன். நிகழ்வின் முடிவில் பரிசளிப்பு வைபவம் நடந்தது. அன்று முதன்மை அதீதியாக கலந்து கொண்டவர் யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல ஆங்கில நாடகத் தயாரிப்பாளரான 'ஆம்ஸ் ரோங்' என்பவர். எல்லோருக்கும் பரிசு வழங்கப்பட்டது. அவர் என்னை அழைத்து ந்தான் இந்த நாடகத்தின் மிகச்சிறந்த நடிகன் என்று கூறி ஒரு பத்து ரூபாயை வழங்கினார். அதன் பிறகு எனக்குள் ஒரு உத்வேகம். தொடர்ந்து எல்லா பாடசாலை நாடகங்களிலும் பங்கு கொண்டேன். அதனால் பேச்சுப் பயிற்சியும், குரல் பயிற்சியும் பெற்றேன். பின்னர் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் டொக்டர் 'ஆஸ்கர் கல்ப்பே' நடாத்திய நாடக அமைப்பில் சேர்ந்து மூன்று வருடங்கள் கற்றேன் நான் ஒருவன்தான் தமிழன். இந்தக் காலத்தில்தான் வித்தியானந்தன் கூத்துப்பட்டறைகளை நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். நான் அதில் இணைந்துகொள்ள முற்பட்டேன். "டேய் அங்க இருக்கிறதில் நீ ஒருவன்தான் தமிழன் முதல்ல மேற்கத்தைய அரங்கத்தை கற்றுமுடி, இதை நீ எப்பவும் கற்கலாம்" என்று கூறி அனுப்பிவிட்டார்.

பின்னர் கொழும்பு சென்றேன். அங்கு நல்லதோ கெட்டதோ எனக்கு கிடைத்த நண்பர் திருக்கோணமலை கா.சிவபாலன் தந்த உத்வேகம் தொடர்ந்தும் நாடகத்துறையில் ஈடுபடத்தூண்டியது. அப்பொழுது அக்குவினாஸ் பல்கலைக்கழகத்தை சேர்ந்த அமெரிக்கன் 'பேக்லியும்' இங்கிலாந்து பல்கலைக்கழகமான ஸ்பேர்ஸ்மன்னும் இணைந்து இரண்டு வருட நாடக பயிற்சி நெறியை நடாத்தினார்கள். அதிலும் சேர்ந்து கற்றுக்கொண்டேன். இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்தில் முதல் கவிதை நாடகமான மஹாகவியின் கோடையை தயாரித்து வழங்கினோம். ஆங்கிலத்திலிருந்து கற்றுக் கொண்டதாலும், வேரிலிருந்து கற்றுக்கொண்டதாலும் அதனை எங்களால் சிறப்பாக தயாரிக்க முடிந்தது.

ஆங்கில நாடக அறிவுடன் கூத்துக்கலையில் பிரபலமான தமிழ் கிராமங்களான மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், திருக்கோணமலை, உடப்பு போன்ற பல பகுதிகளுக்கும் சென்று கற்றுக்கொண்டேன். 'உடப்பில்' தாங்கள் எவ்வாறு இந்தியாவிலிருந்து வந்தோம் என்பதை ஒரு 'ஒப்பாரி வடிவில்' இரவு முழுவதும் கதையாக சொல்வார்கள். அதன் தற்போதைய நிலைமையற்றி எனக்கு தெரியாது. இவ்வாறெல்லாம் கற்றுக்கொண்டதை எங்களது நாடக முயற்சிகளுக்கு பயன்படுத்தினோம். நான் ஆங்கிலத்தில் படித்து, ஆங்கிலத்தில் சிந்திக்கும் பாரம்பரியத்தில் இருந்தபோதும் என்னுடைய வேரிலிருந்தும் கற்றுக்கொண்டதால் இரண்டையும் என்னால் இலகுவாக கையாள முடிந்தது.

கோதுமை மாவை எடுத்து அவர்கள் பாண் செய்வார்கள். அதே மாவைக் கொண்டு நாங்கள் பிட்டுச் செய்வோம், இடியப்பம் செய்வோம். எங்களுடைய உணவுவகைகளைச் செய்து கொள்வோம். ஆனால் மா அவர்களுடையது. இதே போன்றுதான் எந்த உத்தியை எடுத்துக்கொண்டாலும் எங்களுடைய வடிவத்தில் எங்களுடைய பிரச்சினைகளைச் சொல்ல பயன்படுத்தினோம்.

கேடை நாடகத்தின் பின் கா.சிவபாலனின் 'இவர்களுக்கு வேடிக்கை' என்ற நாடகத்தை போட்டோம் இதனை பரிசோதனை என்பார்கள். எனக்கு பரிசோதனைகளில் நம்பிக்கையில்லை. தன்னம்பிக்கை உள்ளவனுக்கு எதுவோ பரிசோதனை இல்லை என்பது என் கருத்து. எங்களுடைய நாடகங்கள் எங்களுடைய வேர்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் மேலைத்தேய நாடக உத்திகளையும் பயன்படுத்தினோம். குறியீட்டு உத்திகளையும், ஒளி, ஒலி அமைப்புக்களையும் பயன்படுத்தினோம்.

உதாரணமாக கோதுமை மாவை எடுத்து அவர்கள் பாண் செய்வார்கள். அதே மாவைக்கொண்டு நாங்கள் பிட்டுச் செய்வோம், இடியப்பம் செய்வோம். எங்களுடைய உணவுவகைகளைச் செய்துகொள்வோம். ஆனால் மா அவர்களுடையது. இதே போன்றுதான் எந்த உத்தியை எடுத்துக்கொண்டாலும் எங்களுடைய வடிவத்தில் எங்களுடைய பிரச்சினைகளைச் சொல்ல பயன்படுத்தினோம்.

பின்னர் தொழில் நிமித்தம் யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். அந்தக்காலத்தில் குழந்தை சன்முகலிங்கம் அரங்கியல் கல்லூரியை ஆரம்பித்தார். அங்கும் எனக்கொரு தளம் கிடைத்தது. நான் கற்றுக்கொண்ட முழுவதையும் சொல்லிக் கொடுக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்பொழுது யாழ்ப்பாண கலைஞர்கள் யாழ்ப்பாண வடிவத்தை விட்டு வேறு வடிவத்திற்கு வரமாட்டார்கள் என்ற அச்சம் நிலவியது. ஆனால் நான் சென்ற நேரம் ஏ.டி. பொன்னுத்துரை, பேரம்பலம், பிரான்ஷிஸ் ஜனம், அரசு போன்ற பழம் பெரும் நடிகர் எல்லோருமே என்னிடம் கற்றுக்கொண்டனர். ஏ.டி.பொன்னுத்துரை 'கலைப்பேரரசு' என்ற பட்டத்தை பெற்றபின்னரும் முழுமையாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற மனப்படிவுடன் கற்றுக்கொண்டார். முடிவில் அவர் கூறினார் "கலைப்பேரரசு என்ற பட்டத்தைபெறுவதற்கு தகுதியில்லாமலே அதை பெற்றிருக்கிறேன். ஆனால் இப்பொழுது அதற்கான முழுத்தகுதியையும் பெற்றுவிட்டேன்." இதே போன்று சிங்களப்பகுதிகளிலும் பங்கன்யாகுரேயுடன் இணைந்து நிறைய பயிற்சிகளை வழங்கினேன்.

புலம்பெயர்ந்து சென்ற பின்னரும் அங்கு எங்களுடைய மண்ணின் பிரச்சினைகளை சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக கடும் முயற்சி செய்து ஒரு வடிவத்தை உருவாக்கினேன். அதுதான் உடனடி அரங்கு இதற்கான அடிப்படை பயிற்சிகளையே ஆறுமாத அளவில் வழங்க வேண்டியிருந்தது. ஈழத்தின் பிரச்சினையை உடனுக்குடன் எடுத்துக்காட்ட உடனடி அரங்கு எங்களுக்கு உதவிய அளவிற்கு வேறு எதுவும் உதவவில்லை. உதாரணமாக கொக்கட்டிச்சோலை சம்பவம் நடந்தது. ஊடகங்கள் மூலம் பெற்ற தகவல்களைக் கொண்டு ஒரு வாரத்திலேயே உடனடி அரங்காக கொடுத்தோம். இதேபோன்று தமிழகத்திலிருந்து அகதிகள் முதல்முதலாக அனுப்பப்பட்டபோது 'கேணல்கிட்டு' இது பற்றி ஒரு நாடகம் போடும்படி கேட்டார். நாங்கள் நாடகம் போடவில்லை. பதிலாக மன்னார் (வந்த மக்களில் அதிகமானவர்கள் மன்னார் மக்கள்) கிராமியப்பாடல் மெட்டொன்றில் புதிய பாடல் ஒன்றை எழுதி உடனடி அரங்கு வடிவத்தில் கொடுத்தோம். பார்த்த மக்கள் தேம்பத் தொடங்கி விட்டனர்.

இவ்வாறு 700-800 உடனடி அரங்குகளை போட்டிருக்கிறோம். மீண்டும் இராமாயணம், மீண்டும் மஹாபாரதம் போன்ற பெரிய நாடகங்களையும் போட்டிருக்கிறோம்தான். மக்கள் பெருவாரியாக ஆதரவளித்தனர். இதன்மூலம் இந்திய வருகை எமக்கு நல்லதல்ல என்பதை உணர்ந்து கொண்டோம். 1978 ல் நான் இங்கு மேடையேற்றிய 'பொறுத்ததுபோதும்' என்ற நாடகத்தை சுவிஸ் மக்களுக்காக தமிழ், டொச் மொழியில் மேடையேற்றினேன். பின்னர்

‘காணி நிலம் வேண்டும்’ என்ற சுவீஸ் தமிழ் நாடகத்தையும் மேடையேற்றினேன். இதில் எனக்குள்ள மகிழ்ச்சி என்னவென்றால் யாழ்ப்பாணத்தில் என்னிடம் பயின்ற ‘அன்ரன் பொன் ராஜ்’ அங்கு அதிகமான நாடகமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டதுடன் சுவீஸ்லாண்டில் ஒரு சுவீஸ்-தமிழ் நாடகக்கல்லூரி ஒன்றை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

தில் பயின்று ‘9’ பட்டதாரிகள் வெளியேறியிருக்கிறார்கள். 8 ம் எனது கலைப்பணி மலட்டுத்தனமற்றது என்பது நிருபணமாகியிருக்கிறது. என் சந்ததி விருத்தி அன்ரன் பொன்ராஜாவால் நிறைவு கண்டிருக்கிறது. நான் லண்டனில் இருக்கும்போது உலக தமிழ் நாடகக்கலைஞர்களை ஒன்றிணைக்கும் வகையில் இந்தியாவிற்கு ஒரு கலைப் பயணத்தை மேற்கொண்டோம்.

ஈழத்து கலைஞர்கள் 10 பேர், இந்தியக் கலைஞர்கள் 10 பேர், புலம்பெயர்ந்த கலைஞர்கள் 10 பேர் என ஒரு குழுவாக இணைந்து ஒரு நாடகத்தை தயாரித்தோம். இந்தியாவின் பல இடங்களிலும் மேடையேற்றினோம். இறுதியாக சென்னையில் கருணாநிதி தமிழ்க்குடிமகன் முன்னிலையில் மேடையேற்றினோம். இராஜிவ்காந்தி படுகொலைக்கு பின்னர் ஈழக்கலைஞர் பெரிதாக தலையெடுக்க முடியாத நிலையிலேயே நாங்கள் சென்னைக்கு சென்றோம். எனினும் மக்கள் ஆதரவு இருந்தது. இந்த கலைப்பயணத்தை ‘நாராய் நாராய்’ என்ற பெயரிலேயே மேற்கொண்டிருந்தோம். ‘சத்தி முத்துப் புலவர் சத்திரத்தில்’ இருந்து கொண்டு தன் மனைவி பிள்ளைகளை பார்க்கமுடியாமல் நாரையை தூதுவிட்டார். எங்களுடைய நிலைமையும் அதுதான். விரைவில் இந்தியாவிற்கு மீண்டுமொரு கலைப்பயணத்தை மேற்கொள்ள இருக்கிறோம். இன்னும் சில வருடங்களில் உலக தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெறுவது போன்று உலகத்தமிழ் நாடக ஆராய்ச்சி மாநாடு ஒன்று நடைபெறவேண்டும். நிச்சயமாக நடைபெறும். இன்று நாங்கள் உலகமெல்லாம் பரந்திருக்கிறோம். நிதியும் அதிகமாக கிடைக்கிறது. நான் இல்லாவிட்டாலும் என்னுடைய பிள்ளைகள் அதை செய்வார்கள்.

யதி

ஒரு முத்த நாடகக் கலைஞர் என்ற வகையில் ஈழத்தமிழ் குழுவின் நாடகத்துறையின் பரிணாமம் பற்றி உங்கள் பார்வை என்ன? ஒரு ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிநிலை இருப்பதாக கருதுகின்றீர்களா?

மிகவும் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிநிலை இருப்பதாக பார்க்கிறேன். மற்ற இடங்கள் பற்றி எனக்கு தெரியாது. ஆனால் அண்மையில் வன்னிக்கு சென்றிருந்தேன் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவிதமான இலக்கைக் கொண்ட நான்கு கலைக்குழுக்களைக் கண்டேன். போராட்டத்தின் வலிமையை வலியுறுத்த நாடகம் போடுவது பற்றி எனக்கு தெரியாது. ஆனால் நான் பார்த்த நாடகங்கள் சுகாதாரமாக வாழவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துவதாகவும், போஷாக்கு உணவைப் பெற்றுக் கொள்வது தொடர்பாகவும், குண்டு வீச்சிலிருந்து எவ்வாறு தப்பிக்கொள்வது என்பதை விளக்குவனவாகவும் இருந்தன. அதுவும் எல்லோருமே வன்னிக் கலைஞர்கள்.

இது மிகவும் ஆரோக்கியமானதொரு காரியம். ஒரு போராட்ட அமைப்பு வெறுமனே போராட்டத்தை மட்டும் நடத்திக் கொண்டிருக்காமல் மக்களுடைய நலன்களிலும் கவனம் செலுத்துகிறது. அதற்காக உழைக்கின்றது. என்னளவில் இது வியப்பாக இருக்கவில்லை காரணம் நானும் அங்கு இதே பணியைத்தான் ஆற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கடந்த இரண்டு வருடங்களாக ஒஸ்ரேஷியாவிலிருந்து அமெரிக்கா வரை உள்ள தமிழ் பிள்ளைகளுக்கு வார இறுதியில் தமிழ் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்துகின்றோம். இதற்கென தமிழ் புத்தகங்களை வெளியிடுகிறோம். பெற்றோர் குறிப்பு, எழுதுதல், வாசித்தல், ஆசிரியர் குறிப்பு என பல வகையான புத்தகங்களை வெளியிடுகின்றோம். இது தொடர்பில் இலங்கையிலிருந்தும், இந்தியாவிலிருந்தும் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், துணைவேந்தர்கள், எழுத்தாளர்கள் என பலதரப்பட்டவர்களையும் அழைத்து கலந்தாசிக்கின்றோம். நான் ஐரோப்பாவில் நாடகம் போடுவதுடன் பல நாட்டவருக்கும் நாடகப் பயிற்சிகளையும் வழங்குகிறேன். (குரல்பயிற்சி, உடற்பயிற்சி, தளர்வுப்பயிற்சி) என்னிடம் பயிற்சி பெற்றவர்களில் ஆப்கான், குர்தீஸ் அகதிகளும் உள்ளனர். ஆறுமாதத்திற்கு முன்னர் குர்தீஸ் மக்கள் என்னிடம் நீங்கள் எங்களுக்கு அரைநாள் பயிற்சியாவது வழங்கவேண்டுமென கேட்டுக்கொண்டனர். நானும் மறுக்கமுடியாமல் என்னுடைய புத்தக வெளியீட்டு முயற்சிகளை நிறுத்திவிட்டு நாங்கள் வெளியிட்ட சில புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றேன். அந்த புத்தகங்கள் எல்லாமே மேற்குல தரத்திற்கு நிகரான புத்தகங்கள் அதனைப் பார்த்து அவர்கள் கேட்டது. இதற்கெல்லாம் அதிகமான செலவாகுமே! உங்கள் போராட்டம் முடிந்துவிட்டதா? நான் கூறினேன். இல்லை போராட்டம் நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. அப்படியானால் போராட்ட அமைப்பு இதற்கெல்லாம் அனுமதிக்கின்றதா? நான்- போராட்டத்திற்கு எவ்வளவு பணம் செலவழிக்கின்றீர்களோ அதே போன்று உங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு தமிழைக் கற்பிப்பதற்கும் செலவிடவேண்டும் என்பதே போராட்டத் தலைவனின் கட்டளை.

உடனே அவர்கள் இன்று இரவு நாங்கள் ஒரு அவசரக் கூட்டம் நடத்துகிறோம் அதிலும் நீங்கள் கலந்து கொள்ளவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டனர். கூட்டத்தில் எங்கள் போராட்டம் பற்றி சிலாகித்து பேசினார்கள் இப்படியும் போராட்டம் நடக்கிறது. இன்றைய போராட்டம் வெல்ல வேண்டுமென்பதில் மட்டுமல்லாது நாளைய சந்ததி வெல்ல வேண்டுமென்பதிலும் போராட்டத் தலைமை எவ்வளவு உறுதிக்கொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் என்ன செய்கிறோம்? எங்கள் சந்ததிக்கு எங்கள் மொழியைக் கற்றுக்கொடுக்க முயன்றோமா என கவலை கொண்டனர். எங்கள் போராட்டத்தையும், போராட்டத் தலைமையும் நினைக்கும்போது எனக்கு பெருமையாக இருந்தது. இந்த அனுபவத்துடன் தான் நான் வன்னி சென்றேன். கலைக்குழுக்களை சந்தித்தேன். தற்போது மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் ஒரு குழு தீவுப்பகுதிக்குச் சென்றிருக்கிறது. ஒரு குழு மட்டக்களப்பில் செயலாற்றுகிறது. பிறிதொரு குழு மன்னாருக்குச் சென்றிருக்கிறது. ஒரு குழு மட்டுமே வன்னியில் நிற்கிறது. இவ்வாறான செயற்பாடுகளின் மத்தியில்தான் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள் ஈழத்தின் நாடகத் துறையின் ஆரோக்கியம் பற்றி மற்ற இடங்களில் நிலைமை வேறாக இருக்கலாம். நான் வன்னியை கருத்தில் கொண்டே கூறுகிறேன்.

யதி

பொதுவாக புலம்பெயர் தமிழ் சூழலில் கலை, இலக்கிய தேடல்கள் எவ்வாறாக இருக்கிறது என்று கூற முடியுமா?

போராட்டத்தைப் பற்றி கதைப்பதற்கு எனக்கு அருகதையில்லை. ஏனென்றால் நான் ஒரு கோழை. மண்ணைவிட்டு ஓடிப் போனவன். ஆனால் அங்கு போராடுகிறானோ போராடவில்லையோ முகம் கொடுத்து போராட்டத்தை காப்பாற்றுகிறானே! அவன் வீரன். இங்கு நீங்கள் எப்படி மொழிபற்றிய, மண்பற்றிய விழிப்புணர்வோடு இருக்கிறீர்களா அதே போன்றே புலம் பெயர்ந்த நாங்களும் இருக்கிறோம்.

புலம் பெயர் தமிழ் குழலில் கலை, இலக்கியம் தொடர்பான விழிப்புணர்வு மிகவும் சிறப்பாக இருக்கிறதென எடுத்த எடுப்பிலேயே கூறலாம். அங்கு மிகவும் ஆரோக்கியமான நிலை காணப்படுகிறது. போராட்டத்தை விரும்பாதவர்கள் கூட மக்களுடைய முன்னேற்றத்தில் அதிக அக்கறையெடுத்து செயற்படுகின்றனர். ஒதுங்கிப் போய் இருப்பதாக எவரையும் சொல்லமுடியாது. ஏதோ ஒரு வகையில் எல்லோருமே செயலாற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். உதாரணமாக நான் கூட I.B.C யை தொடங்கினேன். அதனை இடையில் கைவிட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனது பணியை மாற்றிக் கொண்டேன். எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு மொழியைக் கற்றுக் கொடுக்கும் பணியைத் தொடங்கினேன். ஏனென்றால் எங்களுக்கொரு கடமை இருக்கிறது. எங்கள் கடமையை நாங்கள் செய்தாக வேண்டும். ஈழத்தில் இருக்கும் நீங்கள் உங்கள் கடமையை செய்கிறீர்கள். ஓடிப்போன நாங்கள் சுமமா இருக்கவில்லை. நாராய், நாராய் இந்தியப் பயணத்தின் போது கூட என்னிடம் ஈழப் போராட்டம் பற்றி கூறும்படி கேட்டார்கள். நான் அங்கு ஒன்றை தெளிவாகக் குறிப்பிட்டேன். போராட்டத்தைப் பற்றி கதைப்பதற்கு எனக்கு அருகதையில்லை. ஏனென்றால் நான் ஒரு கோழை. மண்ணைவிட்டு ஓடிப் போனவன். ஆனால் அங்கு போராடுகிறானோ போராடவில்லையோ முகம் கொடுத்து போராட்டத்தை காப்பாற்றுகிறானே! அவன் வீரன். இங்கு நீங்கள் எப்படி மொழிபற்றிய, மண்பற்றிய விழிப்புணர்வோடு இருக்கிறீர்களா அதே போன்றே புலம் பெயர்ந்த நாங்களும் இருக்கிறோம்.

சிந்தனையாளர்களோ, எழுத்தாளர்களோ, கலைஞர்களோ எவரானாலும் கடமையுணர்வோடுதான் இருக்கின்றனர். நிறைய எழுத்துக்கள் வருகின்றன. சஞ்சிகைகள் அதிகமாக வெளிவருகின்றன. எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் சுவை இருக்கிறது. மொத்தத்தில் நாங்கள் மிகவும் விழிப்பாக இருக்கிறோம்.

யதி

ஈழத் தமிழர்கள் ஒரு தேசம் என்ற வகையில் தனித்துவமான கலைவடிவங்களின் உருவாக்கம் பற்றி விவாதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது எமக்கென்றதொரு அடையாளத்தை பேணிக்கொள்தல். உதாரணமாக நாட்டியத்தை எடுத்துக் கொண்டால் நாம் பரதம் பற்றியும், கதக்களி பற்றியும் பேசுகிறோம். ஆனால் பரதம் தமிழ் நாட்டுக்குரியதாகவும் கதக்களி கேரளத்துக்குரியதாகவும் பார்க்கப்படுகின்றது. இதன் பின்னணி யிலேயே ஈழத்தவர்களுக்கான நாட்டியம் பற்றி பேசவேண்டி யிருக்கின்றது. இது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

எங்களுக்கான தனித்துவத்தை பேணிக்கொள்ளவது அவசியம். நான் இந்த இடத்தில் கலையிலிருந்து விலகி ஒரு உதாரணத்தை சொல்கிறேன். நாங்கள் I.B.C வானொலியை உருவாக்கியபோது அது

தமிழ்

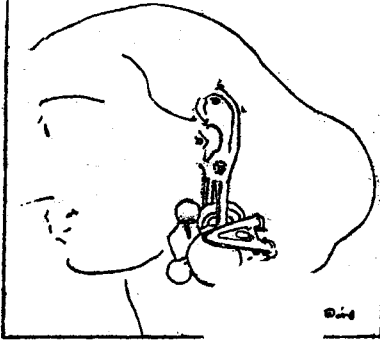
முழுமையான தமிழ் சிந்தனையுடன் இருக்க வேண்டுமென்பதில் அக்கறையுடன் இருந்தோம். இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பிருந்தே ஆங்கிலத்தில் சிந்திக்கப்பட்டு ஆங்கிலவழி சிங்களத்திலும், தமிழிலும், சிந்திக்கப்பட்டு வெறுமனே ஒஷக்கொட்டிக் கொண்டிருந்த வானொலியே எங்களிடம் இருந்தது. இதற்கு மாறான வகையில் I.B.C தமிழ் சிந்தனையுடனும், தமிழுமுகத்துடனும் இருக்கவேண்டுமென கருதினோம்.

தமிழ் சொல்லாடல்கள் கூட ஈழவடிவம் பெறவேண்டுமென்பதில் மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக் கொண்டோம். இதற்காக இந்திய விளம்பரங்களைக் கூட தவிர்த்துக் கொண்டோம். இதேபோன்றே நாடக, கலை வடிவங்களிலும் அது கட்டாயம் வந்தாக வேண்டும்.

“பரதத்தின் மூல வடிவங்களை நாங்கள் எங்களுடைய மட்டக்களப்பு கூத்திலும், பாலித்தீவிலுள்ள ஆட்ட வடிவங்களிலும் காணலாம்” அதாவது ‘பரதம் வந்து தரைக்கும்’ என தரையை தொடுகின்ற ஆட்டமாக கிருக்கும். தரைக்கு கிட்டப்போகும் நடனமாக கிருக்கும். ஆனால் பிராமணியமயப்படுத்தலில் அது முழங்காலோடு சரி. அதாவது அரைமண்டி. கின்னும் போனால் நின்று கொண்டே ஆட்டம் போடுவார்கள். ஆனால் மட்டக்களப்பு நடனமும், பாலித்தீவிலுள்ள நடனமும் தரைக்கே போகும். கிழபற்றி பத்மா சுப்பிரமணியமே கூறுகிறார். பரதத்தின் சரியான ஆதிவடிவங்களை நீங்கள் பாலித்தீவு ஆட்டத்திலும், மட்டக்களப்பு கூத்திலும் காணலாம்.

நீங்கள் பரத நாட்டியம் பற்றி கூறினீர்கள். பரதநாட்டியம் என்பது இந்தியம் அல்ல அது தமிழ். இன்று பரதநாட்டியம் பரத நாட்டியம் ஆகிவிட்டது. ஐரோப்பாவில் பரதநாட்டியம் என்றால். இந்தியாவிற்கு போ என்பார்கள். புதுடில்லியில் கேட்டால் அது தென்னிந்தியர்களுடையது என்பார்கள். சரி ஒரு தமிழனிடம் கேட்போமென்றால், பரதநாட்டியமா! ‘That is a south Indian dance’ என்பான். அதுவும் தமிழிலும் கூறமாட்டான். அவர்களால் கூட அது தங்களுடையதென உரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. உண்மையில் பரதநாட்டியம் எங்களுடையது அது இன்று பிராமணியன் சொத்தாக மாறிவிட்டது. உண்மையில் அது பிராமணியப் பொருளல்ல. அது தேவ தாசிகளுடைய நடனம். அவர்களின் வறுமை காரணமாகவோ அல்லது வேறெதுவும் காரணங்களாலோ பிராமணன் கைக்கு சென்றுவிட்டது. அதுவும் சமஸ்கிருதத்தில் போய் சேர நாம் விடக்கூடாது.

அப்படியானால் பரதநாட்டிய சாஸ்திர மூலம் சமஸ்கிருதத்தில் இருப்பது ஏன்? இடையில் ஒரு கேள்வியை தொடுத்த போது, உதாரணமாக என்னுடைய பெயர் தாச்சியஸ். நான் ஒரு தமிழன். நான் என்னுடைய P.H.D பட்டத்தை பெறப்போவது ஆங்கிலத்தில். ஆனால் நான் எழுதியிருப்பது தமிழ் நாடகத்தை பற்றி. நான் ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கிறேன் என்பதற்காக அதனை ஆங்கில நாடகம் என்று கூறமுடியுமா. அதே போன்றுதான் பரதம் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதும். பரதத்தின் சிறப்பு கண்டு ஈர்க்கப்பட்ட வடநாட்டாருக்காகவே அது எழுதப்பட்டது. சமஸ்கிருதத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்ற பரத முனிவர் அதனை எழுதிவிட்டார். எல்லோரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பரந்த நோக்கில்தான் அது சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டது. ஆனால் பிராமணன் அது எங்களையதே இது நமதே என்றாக்கிவிட்டான். தலைகுனிந்த தமிழன் அப்படியே ஆமாம் ஐயா! போட்டுக் கொண்டான். இந்த “பரதத்தின் மூல வடிவங்களை நாங்கள் எங்களுடைய மட்டக்களப்பு கூத்திலும், பாலித்தீவிலுள்ள ஆட்டவடிவங்களிலும் காணலாம்” அதாவது ‘பரதம் வந்து தரைக்கும்’ என தரையை தொடுகின்ற ஆட்டமாக கிருக்கும். தரைக்கு கிட்டப்போகும் நடனமாக கிருக்கும். ஆனால் பிராமணியமயப்படுத்தலில் அது முழங்காலோடு சரி. அதாவது அரைமண்டி. கின்னும் போனால் நின்று கொண்டே ஆட்டம் போடுவார்கள். ஆனால் மட்டக்களப்பு நடனமும், பாலித்தீவிலுள்ள நடனமும் தரைக்கே போகும். இதுபற்றி பத்மா சுப்பிரமணியமே கூறுகிறார். பரதத்தின் சரியான ஆதிவடிவங்களை நீங்கள் பாலித்தீவு ஆட்டத்திலும், மட்டக்களப்பு கூத்திலும் காணலாம். அதாவது ஈழக்கூத்தில் ஈழக்கூத்தென்பது வெறுமனே மட்டக்களப்புக்கு மட்டும் உரியதல்ல. மட்டக்களப்பு வடிவம் போன்றே மன்னாரிலும் இருந்தது. வட்டுக்கோட்டையில் இன்றும் இருக்கிறது. ஆனால் வட்டுக்கோட்டை மக்கள் அதனை மற்றவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்க தயாரில்லை. யாழ்ப்பாண இந்து மக்களிடம் இந்தக் கலை இருந்தது. நாவலர் வந்து நல்லதும் செய்தார் அவர் செய்த கொடுமைகளில் ஒன்று

சுத்துக்கலையை தள்ளி வைத்தது. அதனால்தான் அது இல்லாமல் போனது. தன்னுடைய தகப்பனையே நீ சுத்து எழுதினால் உன்னை அப்பென்று சொல்லமாட்டேன் என்று கூறியவர் நாவலர். எழுதிக் கொண்டிருந்த பாதிக்கூத்தை முத்துத்தம்பிப் புலவரிடம் கொடுத்துவிட்டு தகப்பன் ஒழித்துவிட்டார். ஏனென்றால் கொள்ளி போடுவதற்கு மகன் வேண்டுமென்பதால்.

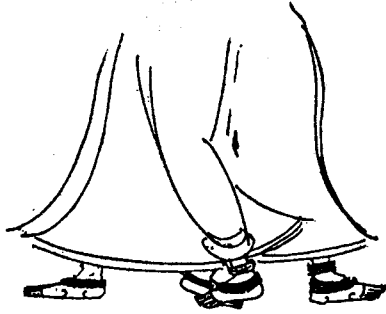
கத்தோலிக்க சுத்திலும் இதே வடிவம் இருந்தது. ஆனால் ஆட்டத்தைப் பார்க்கும் மக்கள் கருத்தில் கவனம் செலுத்துகிறார்களில்லை என்பதால் 1930 களிலிருந்து ஆட்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை விட்டு விட்டார்கள். எங்களுடைய சுத்திலிருந்து வந்தவர்கள் தான் நா. சுந்தரலிங்கம், இளையபத்மநாதன், யு.ஆர்.அமீட், தாச்சியஸ் போன்ற எல்லோருமே தற்பொழுது அன்றன் பொன்ராஜ் போன்றவர்கள் தங்களுடைய அடுத்த பரம்பரைக்கு அதனை கடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களுடைய சுத்துத்தான் நடனங்களின் மூலம் அடிவேர் சுவித்தியானந்தன் நெடுக சொல்வார் நாட்டுக்கூத்து நம் நாட்டின் சொத்து. தமிழ் மக்களின் அடிவேர். உறுதியாக பதிந்திருக்கும் இடம் சுத்துத்தான் என்பார்.

யதி

ஒப்பீட்டளவில் சிங்கள நாடகங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கைவிட தமிழ் நாடகங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கு ஒரு மந்தகதி நிலையில் இருப்பதாக கூறப்படுகிறது. சில சிந்தனையாளர்களிடத்தும் இப்படியான கருத்து நிலவுகிறது. கிழப்பற்றி நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்?

இதனைக் கூறும் சிந்தனையாளர்கள் நாடகத்தை நூல்வடிவில் கற்ற சிந்தனையாளர்கள். ஏதோ காலக்கொடுமையால் சின்னவயசில் ஒரு சில மேடை நாடகங்களில் நடித்திருப்பார்கள். வானொலி நாடகங்களில் நடித்துவிட்டு மேடை நாடகமென வாதிடுவார்கள். இன்றும் அந்த பழைய குடும்பிகளோடு சிலர் இருக்கின்றனர். நான் சிங்கள நாடகங்களோடு அதிகம் பரிட்சயமானவன். அவர்கள் தங்களுக்கு சொந்தக் காலில்லாமல் ஐரோப்பிய நாடகங்களை மொழிபெயர்ப்பு செய்து போடுவார்கள். தழுவல் நாடகங்களைக் கூட போடமாட்டார்கள். அதிலும் தாங்கள் சோடை போய்விடுவோமோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு. அவர்கள் வெறும் மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களை போட்டு மலட்டுத்தனமான நிலைமையில் இருக்கும் பொழுது ஈழத்தவன் தன்சுயத்திலிருந்து வேரிலிருந்து நாடகங்களை போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அக்காலத்திலேயே கலையரசு 'சொர்ணலிங்கத்தின்' அடியிலிருந்து வந்த K.M வாசகர் தனித்துவமான நாடகங்களை வெளிக்கொணர்ந்தார். வானொலி நாடகத்துக்கான வரைவிலக்கணம் என்றால் அது K.M வாசகரால் வந்ததுதான்.

பெரிய கொம்பர்கள் தாங்கள்தான் என கூறிக்கொண்டாலும் K.M வாசகரை நாங்கள் மறக்கக் கூடாது. இவர்களின் மூலம்தான் ஈழத்து நாடகங்களுக்கு ஒரு தனி வடிவம் கிடைத்தது. உதாரணமாக மறக்கவேண்டாம் நாங்கள் சுயபாசைக்கு வந்தோமே! அதன் பின்னர்தான் வேட்டிக்கார னுடைய பிள்ளைகள் எல்லாம் பல்கலைக் கழகம் வந்தார்கள். அதற்கு முன்னர் பல்கலைக்கழகம் என்றால் காட்ச்ட்டையும் கோட்டும் போட்டவன் பிள்ளைகள் மட்டும்தான். வேட்டிக்காரன் பிள்ளைகளும் கோட்டுக்காரன் பிள்ளைகளும் கலந்து பழகியவுடன் மகனைப் பார்க்க வரும் வேட்டிக்கார அப்பாவை அப்பா என்று சொல்ல வெட்கப்பட்ட நிலைமை இருந்தது. ஊர்ல இருந்து யாரோ

எட்டும் விடு

அந்தக் காலம் தொடர்பு எங்களுடைய நாடகங்களில் தாய்மைத்தன்மையும். சுரப்பித் தன்மையும் இருந்தன. ஆனால் சிங்கள கலைஞர்கள் வரட்டுத் தனமாக மொழி பெயர்ப்புக்களை போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நாங்கள் தழுவல் நாடகங்களை போட்டோம் அவர்களுடையதை எடுத்து எங்களுடைய வடிவத்தில் எங்களுடைய பிரச்சினைகளை சொன்னோம். நான் ஏற்கனவே கூறியது போன்று மாவை எடுத்து மீட்டு, கிடியப்பம், செய்வது போல. ஒப்பீட்டு நோக்கி 'கென்றி வியசேன்' அயிராங்கன்னி சேரசிங்க, சித்திரசேன் போன்றவர்கள் தமிழ் நாடகங்களில் உள்ள சுயம் எங்களிடம் இல்லையே என வருத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

வந்திருக்கினம் என்று சொல்லி ஓரமாக அழைத்து ஏன் "இஞ்ச வந்தனங்கள்" என்று கேட்டதை நான் நிறைய கண்டிருக்கிறேன் எங்களுடைய காலத்தில். அந்தக் காலத்தில் K.M வாசகர் போட்ட 'பார்வதி பரமசிவன்' போன்ற நாடகங்கள் அந்த நிலைமைகளை உடைத்துக் காட்டின. அம்பலப்படுத்தின. அதனைப் பார்த்து 'ஐயோ' நான் பாவியென அழுதுபுலம்பிய எத்தனையோ இளைஞர்களை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் நாடகம் முடிந்ததும் இந்த பெரிய விமசுக்கள் இதென்ன நாடகமோ! இது ஒரு குப்பை நாடகம் என்றெல்லாம் ஒதுங்கிய நேரம் வாசகருடைய அரங்கத்திற்கு போய் நானும் அந்த பாவத்தை செய்தேன். அந்தக் காலம் தொடர்பு எங்களுடைய நாடகங்களில் தாய்மைத்தன்மையும். சுரப்பித்தன்மையும் இருந்தன. ஆனால் சிங்கள கலைஞர்கள் வரட்டுத்தனமாக மொழி பெயர்ப்புக்களை போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நாங்கள் தழுவல் நாடகங்களை போட்டோம் அவர்களுடையதை எடுத்து எங்களுடைய வடிவத்தில் எங்களுடைய பிரச்சினைகளை சொன்னோம். நான் ஏற்கனவே கூறியது போன்று மாவை எடுத்து மீட்டு, கிடியப்பம், செய்வது போல. ஒப்பீட்டு நோக்கி 'கென்றி வியசேன்' அயிராங்கன்னி சேரசிங்க, சித்திரசேன் போன்றவர்கள் தமிழ் நாடகங்களில் உள்ள சுயம் எங்களிடம் இல்லையே என வருத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

ஒரு உதாரணத்தை சொல்கிறேன் நாங்கள் திருக்கோணமலையில் புதியதோர் வீடு நாடகம் போட்டோம் (செஞ்ஜோசப் அரங்கில்) அன்று கைலாசபதி தன் மனைவியுடன் வந்திருந்தார். கைலாசபதி முன்வரிசையில் அமர்ந்திருக்க முன்றாவது வரிசையில் இந்த ஊர் அண்ணாவியார் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. 'மாசிலன் உதவிதானே மற்றவர் விரும்பவில்லை ஆசையும் நமக்குள் உண்டோ அப்படி கதைக்கிறார்கள்' (அமுகுரவூடன்) பாடல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. முன்றாவது வரிசையில் இருந்த அண்ணாவியார் தன் அருகில் இருந்தவரிடம் கூறுகிறார். 'ஆ' 'இது ஏணித்தருவின் சாயல் அப்ப இன்றைக்கு ஒரு தீவு வரப்போகுதா' கைலாசபதி திரும்பிப் பார்த்துக்கொள்கிறார். நாடகம் முடிந்தவுடன் என்னை அழைத்து அந்த அண்ணாவியாரை அழைத்துவரும்படி கூறினார்.

கைலாசபதி என்னுடைய வாத்தி. கைலாசபதி அண்ணாவி யாரிடம் அந்த பாடல் பற்றி என்னவோ கூறினார்கள் என்ன அது என்றார். அண்ணாவியார்- "ஆருக்கு கதை சொல்றீங்கள் நீங்கள் ஏணித்தருவ போட்டிங்கள் ஏணித்தருவந்தால் தீவு வரும்மென்று தெரியும்தானே" காத்தவராய் நெண்டாலும், கத்தோலிக்க கூத்தெண்டாலும் அப்படித்தானே! கைலாசபதி என்னிடம் கேட்டார் "இதெல்லாம் தெரிந்தா நீ நாடகம் போட்டி" நான் அந்த வேரில் இருந்துதானே வந்தவன் என்றேன். அப்பநீ நேரத்துக்கே சொல்லியிருக்க கலாமோடா நாங்கள் விமர்சனம் சொல்லியிருப்பம் - கைலாசபதி. நாடகம் போடுவதுதான் என்னுடைய வேலை அதுதொடர்பாக கற்று விமர்சனம் செய்வது உங்கட வேலை - நான்

இங்கு உள்ள ஒரு படிக்காத அண்ணாவியார் அதாவது பட்டப்படிப்பு படிக்காத அண்ணாவியார் அந்த பட்டப்படிப்பில் லண்டனில் P.H.D படித்தவருக்கு டேய் இதுதான் எங்களுடைய சுயம் இதுதான் எங்களுடைய வேர் என்று ஞானஉபதேசம் கற்பித்த நாள் அது. அப்படிப்பட்டதுதான் எங்களுடைய நாடகம். எங்களுடைய வேரிலிருந்து வடிவம் கொண்டிருக்கும் நாடகம். நாங்கள் சோடை போய்விட்டோ மென்றால் இல்லை ஐயா! நாங்கள் சோடை போயிருந்தால் எங்களால் எப்படி புலம்பெயர் தேசங்களில் உடனடி அரங்குகளை போட முடிந்திருக்கும்? எங்களுடைய வடிவத்தில் எங்களடைய பிரச்சனைகளை சொல்ல முடிந்திருக்கும்? நாங்கள் சோடை போனவர்களல்ல.

முத்து கிராதாகிருஷ்ணன்

அப்பாவுக்கு ஒரு கைத்தடி வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவனது நீண்ட நாள் ஆசை. இது அவனது அப்பா காசிநாதர் திடகாத்திரமாக இருந்தபோதே அவனுக்கு தோன்றியது. இதற்கு அவனுக்கு தெரிந்த சொக்கலிங்கத் தாத்தாவும் ஒரு காரணம் எனக் கூறலாம். சொக்கலிங்கத் தாத்தா தொண்ணூறு வயதில் கைத்தடியுடன் ஊன்றி ஊன்றி நடக்கும் காட்சி 'மனதில் பதியும்' அழகான தாத்தா.... நரைத்தாடி பழுப்பேறிய கண்கள்..... அவனது வீட்டு திண்ணையில் மெல்ல அமர்ந்து நடுங்கிய குரல் "எப்போ வருவாரோ" என்று பாவநாசம் சிவன் பாடலை உருகிப் பாடுவார். அதுதான் அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமான பாட்டு....

அப்படி ஒரு தள்ளாத வயதில் அவனது அப்பாவும் தள்ளாடியபடி தொண்ணூறு வயது கிழவரால் தடியுடன் நடந்து வர அவரைச் சூழ பேரப்பிள்ளைகள் சூழ்ந்து வர..... நல்லதொரு கற்பனைதான்..... இந்த நாட்டில்

தொண்ணூறு வயது வரை வாழ்வது ஒரு கனவுதான். ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே சிந்திக்கக்கூடியது. நாற்பதைத் தாண்டுவதே பாதுகாப்புப் படையினர் நினைத்தால் மட்டுமே சாத்தியம்...கொடிய யுத்தம்..... விரகதி.....சஞ்சலம்.....இவை எல்லாவற்றையும் மீறி மனிதன் வாழ்வது நினைவுகளால் மட்டுமே.....

ஆறிரு தடம் தோள் போற்றி

ஆறுமுகம் தாள் போற்றி கணீர் என்ற குரலில் அவன் அப்பா சுவாமி அறையில் நின்று பாடுவது... அயல் முழுவதும் கேட்கும். காசிநாதருக்கு திடகாத்திரமான தேகம்.... வயது அறுபத்து எட்டானாலும் தளரவில்லை, தள்ளாடவில்லை. வைத்திசாலைப் பக்கம் பார்க்காத மிடுக்கான உடம்பு. கண்களில் எதுவித கோளாளும் இருந்ததில்லை. ஆனால் கூலிங்கிளாஸ் அணிவார். அவரது நடை ராஜ கம்பீரமாக இருக்கும். அவரது நடை வேகத்துக்கு அவனால் நடக்கமுடியாது.... உறுதியான கால் பாதங்களை பதித்து நடப்பார்.... ஆனாலும் அவனுக்கு அந்த கைத்தடி ஆசை மட்டும் மனதில் இருந்தது....

"வயோதிப பெற்றோருக்கு பிள்ளைகள் கைத்தடிகள் போல் பயன்பட வேண்டும்." யாரோ ஒரு அறிஞன் சொன்ன இந்த கூற்று அவனுக்கு அடிக்கடி நினைவுக்கு வரும்... அவனால் அவ்வாறு பயன்பட சாத்தியமற்றுப் போனது... அவன் வேலை பார்ப்பது வேறொரு நகரில்... இரானுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில்.... காசிநாதரும் மனைவியும் இருப்பது இன்னும் தொலைதூர ஊரில்.... இரு பகுதிக்கும் இடையில் இலகுவில் சென்று வரமுடியாத யுத்தப் பகுதி.... இது அவர்களைப் பிரித்து வைத்தது.... இந்த இருபதாண்டு கொடிய யுத்தம் இப்படி பலரைப் பிரித்து வைத்திருந்தது.... விமானத்தில் செல்வதானாலும்பெருத்த பாதுகாப்பு நடைமுறை.... நினைத்தவுடன் செல்வது என்பது எவருக்கும் இயலாது....

டெலிபோன் மணி அடித்தது.... நீண்ட தூக்கத்தில் எங்கோ கேட்டு பின் மிக அருகில்.... திடுக்கிட்டு எழுந்தான். அதிகாலைப் பொழுது இன்னும் வடிவாக விடியவில்லை. டெலிபோன் மணி தொடர்ந்து அடித்தது. எடுத்து காதில் பொருத்தினான். "தம்பி அப்பாவுக்கு சுகமில்லை" அம்மாவின் குரல்.... டெலிபோன் றிசீவரை இறுகப் பற்றினான்.... நாங்கள் ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய் காட்டினம்.... அவர்கள் அங்கேயே றிசீசுப் போட்டார்கள்..... நினைவும் திரும்பேல்லை....நீ....உடனடியா வா? அப்பா எங்கள் விட்டுட்டுப் போடுவாரோ என்று பயமாக்கிக்கு.... அம்மா

எட்டும் வீதி

டெலிபோனில் உடைந்து போய் அழுதா..... அவனுக்கு மனம் களைத்துப் போனது.....

விமானத்தின் எஞ்சின் சத்தம் காதுக்குள் நுளைந்து விட்டு விட்டு காது அடைத்தது. மௌனமான ஒரு மணிநேரப் பயணத்தின் பின். ஒரு பாதையில் விமானம் ஓடி கோடியில் இருந்த பற்றைகளுக்கு அருகில் நின்றது..... யாழ்ப்பாணம்..... எங்கும் இராணுவம். விமானத்தில் இருந்து இறங்கி ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்து பிறகு ஒரு பஸ்ஸில் ஏறி அந்த பஸ் முழுவதும் கறுப்புத் துணியால் மூடப்பட்டிருந்தது. தமிழர்கள் எவரும் வெளியில் பார்க்கக் கூடாது. அதிஉயர் ராணுவ பாதுகாப்புப் பகுதி அது, இறங்கி மீண்டும் ஒரு பஸ்ஸில் ஏறி இறங்கி..... இதுதான் பாதுகாப்பு நடைமுறை. விமானத்தில் இடம் பிடிப்பதற்கு நான்கு முழுநாள் அலைச்சலும், பெருமளவு கையூட்டுப் பணமும் தேவையாகியிருந்தது. விமானத்தின் சத்தம் இப்போதும் காதுக்குள் இருந்து குடைவது போல்பட்டது. பஸ் அவனது ஊரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.....அவனுக்கு அப்பாவின் முகம் நிழலாடியது..... அவர் வருத்தம் என்று படுத்தது அவன் அறிந்ததில்லை. அம்மாவின் உடைந்துபோன குரல் அடிக்கடி உறுத்தியது..... ஒரு வேளை ஏதேனும் விபரீதமாக..... மனதில் பலவித எண்ணங்கள் சுழன்றன.

ஊர் முகப்பில் வாழை கட்டப்பட்டு கறுப்புத் துணிகள் தொங்கவிடப்பட்டு சோககீதம் இசைக்க..... 3 .. அப்பாவின் படம் போட்டு நோட்டீஸ் அடிக்கவேண்டும். பேப்பரில் நல்ல பெரிசா மரண அறிவிப்பு போடவேண்டும்..... சுழன்ற எண்ணங்களை விட்டு முகப்பைப் பார்த்தான். அமைதியாக இருந்தது..... ஒரு ஆரவாரமும் இல்லை.....

இரண்டு நாள் நினைவு இல்லாமல் அந்த இரந்தா எண்டு கிடந்த மனுசன் மகன் வாரான் எண்டு அறிஞ்சுதோ எண்ணவோ நினைவு வந்திட்டுது..... மறுபிறப்புத்தான்..... யாரோ பக்கத்துக் கடில் நேயாளி நேயம் மாறிய திணுசில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். மல்லாந்த படுக்கை.....முக்கினி ரியூப், கையில் ரியூப்.....கால்களுக்கிடையில் ரியூப்..... காசிநாதர் அசைவற்றுக் கிடந்தார்..... அவன் மிக அருகில் அவரது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்..... கண்கள் திறந்தது..... அப்பா மெல்ல கண்களை சுழற்றி அவனைப் பார்த்தார்..... வாய் முணகியது..... கண்கள் பிரகாசித்தது..... தம்பி..... வந்தனி.....?

அவன் உடைந்து போனான்..... அவரது கைகளை மெல்லப் பற்றி உள்ளங்கைகளை வருடினான். அவரது கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது ஒரு குழந்தையாகக் கிடந்தார்..... பார்க்க வந்தாக்கள் வெளியில் போங்கோ கூட நிக்கிறாக்கள் விறாந்தைக்கு போங்கோ..... அட்டென்டன் சத்தம் போட்டபடி வர..... அந்த பெண் டாக்டர் அங்கு வந்தார்..... நீங்கள் தான் ஐயாவின்ற மகனா?..... ஐயா நெடுகச் சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்..... அவன் அவரது நிலை பற்றிக் கேட்டான்..... ஈரல் பாதிப்பு..... ஏதோ இருக்கிறார்..... திரும்பி எழும்புவார் எண்டு நாங்கள் நினைக்கவேயில்லை..... ஆனால் தேறியிருக்கிறார்.....

உடனடியாக பிளஸ்மா குடுக்கவேண்டும்..... ரத்தம் வேண்டும்..... பொது வைத்தியசாலையின்..... ரத்த வங்கி நோக்கி அவன் நடக்கலானான்.

இருபத்தெட்டு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில், படுக்கையில் இருப்பதென்பது ஒரு திடகாத்திரமான ஓய்வே இல்லாமல் ஓடியாடித் திரிந்தவருக்கு நரகம்தான். ஆனால் அதனையும் சமாளித்து விட்டார். அவனும் சமாளித்துவிட்டான். இனி ஒரு நாள் நிற்கவும் அவனால் இயலாது.. அலுவலகத்துக்கு உடனடியாக போகவேண்டும். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வீட்டிற்கு அப்பாவை அழைத்து வந்து இரண்டுநாட்கள் ஆகிவிட்டன. தேறிவிடுவார் என்ற நம்பிக்கை நிறையவே அவனுக்கு இருந்தது. வீட்டுவாசலில் கார் ஹாரன் சத்தம் கேட்டது. அவன் புறப்பட்ட ஆயத்தமானான். அப்பாவைப் பார்தான். அவரின் பார்வை எதையோ சொல்லப் போவது போல் தோன்றியது. அவன் அருகில் போய் டேட்லான். அப்பா என்ன வேண்டும். அவர் சற்றுநேரம் அவனைப் பார்த்தார். பிறகு மெல்லிய குரலில் அவனை கிட்டே வா என்றார். அவன் அருகில் செல்ல இன்னும் கிட்டவா என்றார். அவன் முகத்தை கிட்டே கொண்டு செல்ல என்னைக் கொஞ்சிவிடு என்று கூறினார். அவரின் கண்கள் கலங்கின. மெல்ல அணைத்து கன்னத்தில் இறுக்கமாக முத்துமிட்டான். ஒரு குழந்தையைக் கொஞ்சுவதுபோல் மிக மெதுமையாக வெதுவெதுப்பாக அச்சமும் இருந்தது. நினைவு தெரிந்து தான் என்று வளர்ந்தபிறகு கொடுக்கும் முத்தம். அப்பா நான் போட்டுவாறன். அவர் தலையை அசைத்தார். அம்மா, ஏதும்பிரச்சினை என்றால் கொஸ்பிட்டலுக்கு கொண்டு போங்கோ. நான் எப்பிடையும் வந்திடுவன். விடை கூறியபடி வெளிகேற்றை நோக்கிச் சென்றான். அம்மாவும் அக்காவும் தங்கையும் பிள்ளைகளும் என அனைவருமே கேற்றடியில் கூடவந்து வாடகைக் காரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவன் வீட்டு வாசலைப் பார்த்தான். அங்கே அந்த மரக்கதிரையில் அப்பா மட்டும் தனியானாக கைத்தடியின் ஞாபகம் வந்தது. மனதில் ஏதோ பிசைந்தது. விமான நிலையம் நோக்கி கார் புறப்பட்டது.

கிறீங்.....கிறீங்.....அவன் மனம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். மீண்டும் அதிகாலையில் வரும் டெலிபோன்அவலமாக மணி அடித்தபடி. கைகள் பரபரக்க நீசீவரை எடுத்து காதில் பொருத்தினான். “தம்பி என்ன நீ ஒரே வேலை, வேலை எண்டு ஓடுறாய். அம்மா... நீ எங்கள் நினைக்கிறதே இல்லை எண்டு சொல்லுறா” முன்பு ஒரு முறை அப்பா கதைத்தது ஞாபகத்தில் வந்து திரையிட்டது. நினைவுகளை விலக்கி ஹலோ என்றான்.

முடிய ஜன்னல் கண்ணாடி கதவின் இடுக்கினால் வெப்பமான காற்று முகத்தில் அறைந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஏஸி பஸ்சிலும் அவனுக்கு வியர்த்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த பஸ் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்ததும் அவனது மனம் கனத்துக் கிடந்தது.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்
யாழ்ப்பாணத்தில் வீட்டில் இருந்து
வெளிக்கிட்டபோது பார்த்த அப்பாவின்
உருவம் மனதில் பதிந்து கிடந்தது. நான்
இண்ணும் சில நாட்கள் அங்கே
நின்றிருக்க வேண்டும் என எண்ணினான்.
வயிறு புகைந்து கொண்டிருந்தது.
வாந்தி எடுக்க வேண்டும் போல் ஒரு
உணர்வு ஏற்பட்டது.....சீற்றில்
இருக்கமுடியாது அவதிப்பட்டான்.....
மயக்கம் வரும் போலவும் இருந்தது.....
கண்களை முடியபடி கிடந்தான்.....

கைகளுக்கு அருகில்
அப்பா..... முகத்தை மிக அருகில்
கொண்டு வந்தார். வாய் திறந்தபடி ஏதோ
சொல்ல வருவது போல்..... கண்கள்
உற்று நோக்கின..... உட்குகள்
அசைந்தன. சட்டென்று முகம் சுருங்கி
குறுகிப் போய் ஒரு குழந்தையாக
மாறியது..... இன்னும் சிறிதாகப் போய்.....
இன்னும் சிறிதாகப் போய்.....
ஒன்றுமேயில்லாமல்..... அவன் திடுக்கிட்டு
விழித்துக் கொண்டான். மணியைப்
பார்த்தான் ஒரு மணி..... பஸ் இன்னமும்
போய்க் கொண்டிருந்தது..... மனம்
ஆயாசம் அடைந்தது..... யாழ்ப்பாணம்
போவதற்கு அவன் செய்ய வேண்டிய
வேலைகளை நினைக்க வலித்தது.....
பாதுகாப்பு அனுமதியும், விமானப்
பயணமும் அவைகளிற் கான
பிரயத்தனமும்..... பெரும் பூதம்போல்
முன்னால் வந்து பயமுறுத்திக்
கொண்டிருந்தன.....

இரண்டு நாளைக்கு மேல
தாங்கமாட்டுதாம்..... மக்கள் உடனடியாக
வரச் சொல்லுங்கோ..... என்று டாக்டர்மார்
சொல்லிப் போட்டினம். ஆஸ்பத்திரிக்கு
இனிக் கொண்டுவரத் தேவையில்லையாம்
..... உடன் வெளிக்கிடுங்கோ.....
அதிகாலையில் டெலிபோனில் வந்த
செய்தி இன்னும் காதுக்குள் ஒலித்துக்
கொண்டிருந்தது..... தலை கனத்தப் போய்
விண் விண் என்றது மீண்டும் மணியைப்
பார்த்தான் அது ஒரு மணியுடனேயே
நின்றுவிட்டிருந்தது அவனது
அப்பாவைப்போல்.....

இரசனை

சிந்தனைத் தூண்டலுக்கான சில குறிப்புகள்

இரசனை என்பது ஒவ்வொரு மனிதனினதும் எண்ணங்கள்,
இயல்புகள் அவன் வாழும் சூழ்நிலைகள், அவனுடைய பொருளாதார
நிலைமைகள் என்பவற்றைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

ஆரம்ப கால மனிதனுடைய இரசனைகள் இயற்கையை
ஒன்றித்ததாகவும், இயற்கையை வியந்ததாகவும் இருந்தது. காலமாற்றம்,
பொருளாதார மாற்றம், நவீன தொழில் நுட்பம் என்பவற்றின் காரணத்தால்
கால ஓட்டத்திற்கு ஏற்ப மனிதனது இரசனைகள் மாறுபட்டன.

இரசனை மட்டம் என்பது ஒவ்வொருவரினதும் அறிவுக்கும்,
சிந்தனைக்கும் ஏற்ப மாறுபடுகின்றது. ஒருவர் இரசிப்பது மற்றவருக்கு
பிடிக்காமல் இருக்கலாம், இந்த இரசனை வேறுபாடு மன முரண்களுக்கும்,
தொடர்பாடல் முரண்களுக்கும் வழிவகுத்து விடுகின்றது.

இன்றைய காலத்தில் கலை இலக்கிய இரசனை என்பதுவே
இரசனை என்பதாக முன்னிலைப் படுத்தப்படுகின்றது. ஆயினும்
இயற்கையை இரசித்தல் மற்றும் லயித்துச் செயற்படல் போன்ற
அம்சங்களினூடாக கலை இயக்கியத்தினின்று வேறுபட்ட
இரசனைகளும் நாம் அறியலாம். ஒரு சிறந்த இயற்கை ரசிகன் ஒரு
படைப்பாளியாக இருக்க வேண்டுமென்கின்ற நியதி கிடையாது. அவன்
ஒரு வரிக்கவிதை எழுதாமலும் கூட கவிஞனாக இருக்கலாம். என்கின்ற
புதுவை இரத்தினதுரையின் கூற்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதொன்றே.

இத்தகைய இரசனை வேறுபாடுகளை நாம் கூர்ந்து
நோக்குவோமாயின் பொருளாதார காரணிகள் தற்பொழுது முக்கிய
இடத்தை வகிக்கின்றது. தனி மனிதனதும், சமூகத்தினதும், பொருளாதார
நலன்கள் அதிகரிக்கும் போது தங்களுடைய இரசனைகளை அவர்கள்
மாற்றிக் கொள்கின்றார்கள். எமது நாட்டில் இறுக்கமான சமூகக்
கட்டமைப்புக்களுடன் கூடிய யாழ்ப்பாண மத்திய தர மேட்டுக்குடியினர்
தமது வாழ் இடங்களை விட்டு புலம் பெயர்ந்ததன் பின்பு தங்களுடைய
இரசனைகளை அவர்கள் மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

இலங்கையின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின்
அறிமுகத்தினோடு எமது அனைவரினதும் இரசனைகளிலும் மாற்றம்
உண்டாகியது. காதலர் தினம், போன்றவற்றைக் கூட இரசித்து
கொண்டாடும் அளவிற்கு எமது இரசனையில் திறந்த பொருளாதாரம்
தாக்கம் செலுத்தியுள்ளது.

முடிவாக நோக்கும் போது எமது கவலைகளையோ எமது
பாரம்பரியங்களையோ இரசிக்காது பிறர் கலாச்சாரங்களை
முக்கியத்துவம் கொடுத்து நோக்குமளவிற்கும் எம்மை நாமே சீரழித்துக்
கொள்வதற்கு இந்த இரசனை மாற்றம் காரணமாக உள்ளது.

அத்தனை மனிதர்களிடமும் ஒரே வகையான இரசனைகளை
நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. இருந்த போதிலும் மொத்த சமூகத்தின்
நலனுக்காக நல்லதை நல்லது என்றும், தீயதை தீயது என்றும்
பிரித்துப் பார்க்கும் இரசனை மட்டமாவது எம்முள் வளர வேண்டாமா?

-சோனா-

ரோக் டால்டனின் முன்று கவிதைகள்

தமிழில் - ஜமுணா ராஜேந்திரன்

உன்னைப் போல்

உன்னைப் போல் நான்
காதலை காதலிக்கிறேன்
இனிய நறுமணம் போல்
சுனவரி மாதத்து நாட்களின்
நீலவானம் நீலப் பிரதேசங்கள்
போல்

எனது கருதி கொடுக்கிறது
கண்களில் சிரிக்கிறேன்
கண்ணீர் சுவைகளை
அறிகிறேன்

இந்த உலகம் அழகானதென நான்
நம்புகிறேன்
கவிதை ரொட்டியைப் போலவே
எல்லோருக்கும் உரியது

எனது இரத்த நாளங்கள்
எனக்குள்ளேயே

முடிவுறுவதில்லை
போராடக் கொண்டிருப்போரின்
அடையாளமற்ற கருதியில்
முடிகிறது
அன்பில்
சின்ன சின்ன விஷயங்களில்
நிலைப் பதுவுகளில்
ரொட்டியில்
எல்லோரினுள் ஒருவன் கவிதைதழில்

இயலாதுதான் தாக்கம்

சோவியத் யூனியன் பற்றிய
விமர்சனத்தை
ஒரு சோவியத் யூனியன்
எதிர்ப்பாளனாக
இருப்பவன் மட்டும் தான்
மேற் கொள்ள முடியும்.

சீனா பற்றிய விமர்சனத்தை
ஒரு சீனா எதிர்ப்பாளனாக
இருப்பவன்
மட்டும் தான் மேற் கொள்ள முடியும்

ஷல்வடோர்
கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பற்றிய
விமர்சனத்தை
ஒரு சிங் டிஸ்கன்ட் மட்டும் தான்
மேற்கொள்ள முடியும்

கய விமர்சனம் தற்கொலைக்கு
சமனானவை.

தலைவர்கள் பற்றி

கம்யூனிஸ்டாக இருப்பதென்பது ஒரு அழகான
அனுபவம்

அது பல்வேறு தலைவனிகளை விழைவித்தாலும் கூட
நிரச்சினை என்னவென்றால்
கம்யூனிஸ்தைவையென்பது வரலாற்று ரீதியானது
தலைவன் மாத்திரைகளால் தீருவதல்ல இது
சொர்க்கம்
பூமியில் நிஜமாகவதால் மட்டுமே தீர்க்கக் கூடியது

முதலாளித்துவத்தின் கீழ் நம் தலைவனிகள்
நம்மை கிழித்துப் போடும்
புரட்சிக்கான போராட்டத்தில்
நம் தலை
நாமதித்த ஒரு செயல்படும் வெடிகுண்டு

சோஷலிசக் கால கட்டத்தில்
தலைவனிகள் பற்றி
நாம் முன் கூட்டியே திட்டமிட்டாலும் கூட
அதைக் குறைத்து விட முடியாது
நேர் மாறாகவே பெருகும்

கம்யூனிஸம்
நிறுவற்றோடு ஒப்பிடும் போது
ஆஸ்திரீன் மாத்திரை மாதிரி
துரியன் அளவான ஆஸ்திரீன் மாத்திரை

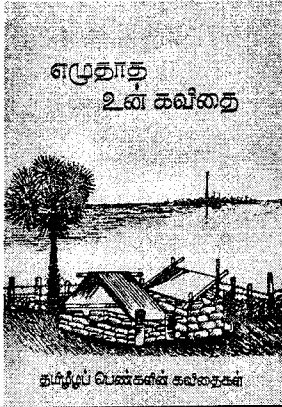
ரோக்டால்டன் பற்றி.....

டால்டன் லத்தீன் அமெரிக்க நாடான எல்ஷல்வடோரை சேர்ந்தவர். எல்ஷல்வடோர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர். புரட்சிகர அரசியலின் தத்துவம் மற்றும் கோட்பாடுகள் குறித்து ஆழமான ஆய்வுகளை மேற் கொண்டவர். ஆயுத போராட்டம் குறித்த முரண்பாடுகளால் கட்சியிலிருந்து வெளியேறிய டால்டன் பல நாடுகளுக்கும் இடம் பெயர்ந்தார். 1967ம் ஆண்டு செக்கோஷலோவாக்கியாவிலிருந்து உலக மார்க்சிய விமர்சன இதழை (world marxist review) ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்டார். 1974களில் நாடு திரும்பிய டால்டன் எல்வடோர் மக்கள் புரட்சிகர ராணுவத்தை (PRA) கட்டமைத்தார். பொதுமக்களை திரட்டிக் கொள்ளாமல் வெறும் ஆயுததாக்குதலில் நம்பிக்கை வைப்பதைக் குறித்து தீவிர விமர்சனங்களை முன்வைத்த இவர் 1975ம் ஆண்டு சி.ஐ.ஏ/ கே.ஜி.பி டபுள் ஏஜென்ட் என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் சக தோழர்களாலேயே கொல்லப்பட்டார். டால்டனை கொன்றவர்கள் முழு லத்தீன் அமெரிக்க மாபெரும் கவிஞரை கொன்றது தமது மாபெரும் தவறென தற்போது வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றனர். சாரம்சத்தில் கருத்தியல் ரீதியான முரண்பாடுகளை ஆயுத ரீதியாக தீர்த்துக்கொள்ள முற்பட்டமை பெரும் தவறென இன்று சுய விமர்சனம் மேற் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

நன்றி

கடைசி உயிலும், கடைசி வாக்குமூலமும்

சுருஷி

எழுதாத உன் கவிதை - ஒரு நோக்கு

சு. வில்வரெத்தினம்

(1) எந்நாளும் எவருக்கும் பேசும் மொழி ஒரேமொழியாய் இருந்ததில்லை. பேசும் மொழி ஒன்றாய் இருந்தபோதும் பேசும் முறை, பேசும் விதம் வேறுபடும். வேறுபடும் விதமெல்லாம் அவ்வவர் பார்வைக் கோணங்களாகும். பார்வைக் கோணம் விரிபதே அங்கு மொழியாகி நிற்கும். பேச்சு மொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டே ஒரு கவிஞன்/ஞை தனது கவிதை ஒட்டத்தை அமைத்துக் கொள் கிறான்/ள். அதாவது வாய்மொழி மரபு அல்லது வாய்மொழி மரபின் வளம் பெற்றோங்கிய எழுத்து மொழியின் மரபின் செல்வாக்கு கவிஞனது அல்லது கவிஞனினது எழுத்திலும் காணப்படும். பேச்சு மொழியின் அல்லது பேச்சோசைப் பண்பின் வளமுட்டல் இல்லாத படைப்பு மொழி வாசகனிடத்திருந்து அந்நியப்படும் மொழியாகிவிடும். மொழியின் அதிகுக்குமத்துள் நுழைவோரே மொழியின் பதுங்குமுழிக்குள் ஒளிந்து கொள்பவர்களாவர். சில காலகட்டங்களின் தவிர்க்க இயலாமை, மொழியின் குக்கும நிலைக்குள் படைப்பாளியை தஞ்சமடையச் செய்யலாம். எனினும் அது வெளிச்சம் புகாத இருண்மை மொழியைக் கொண்டு வந்துவிடும். மொழியின் திறந்தநிலை ஒளிபுகும் வழியாகவும் வாசகன் படைப்பாளியின் கருத்து நிலைத் தடம் புரிந்து ஒளி கொள்ளத்தக்க வெளியாகவும் அமையும்.

ஆண்களின் மொழி பலகாலமாக அதிகாரத்தின் மொழியாகவே இருக்கிறது. அந்த மொழி ஏசும் மொழியாக,

கட்டளையிடும் மொழியாக, கட்டிப் போடும் மொழியாக, மேலாதிக்கம் புரியும் மொழியாக இருக்கிறது. பெண்ணின் மீதான வன்மொழி அது. பெண்ணின் மனதில் ஆணின் மேலாதிக்கத்தின் விளைவான காயங்களும் தழும்புகளும் ஏராளம். பெண் அந்த காயங்களையும், தழும்புகளையும், தடவிப் பார்த்தே பேசமுற்படுகிறாள். அதனால் அவளுடைய மொழி அச்சத்தின் மொழியாகவும், பதுங்கிப்பதுங்கி பேசும் மொழியாகவும் அமைகிறது. இதையே ஆணும் எதிர்பார்க்கிறான். பெண்ணின் மொழி மென் மொழியாக இருக்க வேண்டுமென ஆண் கடிவாளமிட முற்படுகிறான். அவ்வாறு கட்டளையிட ஆண்கள் யார்? ஒடுக்கப்படும் ஓரினத்தின், வர்க்கத்தின் மொழி எவ்வாறு அமைய வேண்டுமென ஒடுக்கும் இனம் அல்லது வர்க்கம் தீர்மானிக்க முற்படுவது எவ்வாறு பிழையோ அதே போன்றுதான் பெண்கள் மீதான ஒடுக்கமுறையை கையாளும் ஆண்கள் பெண்களுக்கான மொழியை தீர்மானிப்பதும். எனவே இந்த இடத்தில் தான் மாற்றுமொழி அல்லது மொழியின் மறுவடிவம் வந்தமைகிறது. அம்மறுவடிவத்தை தீர்மானிப்பது மாற்றுச் சிந்தனைச் சூழல்தான்.

(2)

ஈழத்தமிழினம் ஒடுக்கப்படும் போது முதலில் நிகழ்ந்தது மொழிரீதியிலான ஒடுக்குமுறை. மொழிரீதியிலான ஒடுக்குமுறையை எதிர்கொண்ட போது எமது எதிர்ப்பு நிலை மொழியின் உணர்ச்சிக் கூறுகளையே அதி

கம்வெளிப்படுத்தியது. மொழிக்குப் பின்னால் காவப்பட்டு வந்த பண்பாட்டுக் கூறுகள் அந்த உணர்ச்சியின் தொகுதளமாக அமைந்ததே இதற்குக் காரணம். இதனால் ஈழத்தமிழினத்தின் கவிதை வெளிப்பாட்டில் உணர்ச்சி தூக்கலாயிற்று. ஆயினும் எப்போதும், உணர்ச்சிக்குப் பின்னால் கொந்தளிக்கக் காத்திருக்கும் வன்முறையும் வீரயுகத்தின் பாணியில் வெளிப்பாடு காணவே செய்யும். அதனால் தான் '1961ன் சத்தியாக் கிரகப் பின்னணியில் கவிதை புனைந்த நீலாவாணன் "சாவது போரினில் சர்க்கரை என்றொரு சங்கொலி கேட்குதடா" என்று பாடினார். இங்கு போர் வீரயுகத்தினையும், சங்கொலி போற்றுகான மொழியின் உணர்ச்சியின் வீச்சையும் குறித்து நிற்கிறது. நீலாவாணனும் அவரைப் போன்றவர்களும் அக்காலத்தே ஒரு வீரயுக மொழியில் பேசினார்கள். வாழ்வின் மீது வழிந்த குருதியில் தொட்டு "மரணத்துள் வாழ்வோம்" என அவர்கள் பேசியிருக்க முடியாது. எனவே எமது சமகாலத்தின் போர்க்காலத்தின் 'மொழி' மரணத்துள் வாழ்தலாகிய மொழி எனலாம்.

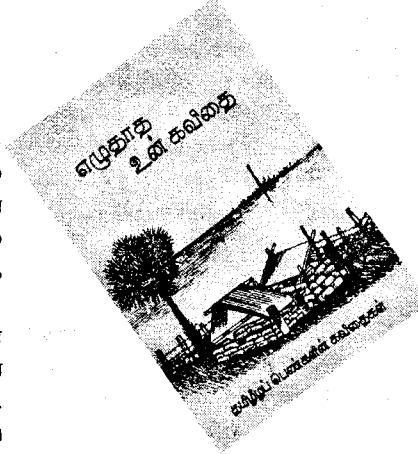
போர்க்காலத்தில் போராட்டத்தின் சம பங்காளிகளாக இங்கு பெண்களும் இருக்கின்றனர். இங்கு தாங்கள் போர்க்கருவிகளை மட்டும் ஏந்துவோராகப் பார்க்கப்படும் நிலையைப் போக்குவதற்காக இன்னுமொன்றையும் தங்களின் கையில் ஏந்த வேண்டிய தேவை பெண்களுக்கு ஏற்பட்டது. அதுதான் பெண்களுக்கான மொழி. விடுதலை

சார்ந்த கருத்தியலில் பெண்ணின் பாகம் பெண்ணின் மொழியில் எழுதப்படும் போது, போரில் ஈடுபடும் ஆண்களை விடவும் வேறோர் ஆக்கப்பூர்வமான அம்சமும் ஒளிந்து நிற்பதைக் காணலாம். பெண் விடுதலைக்கான கருத்தியல் ஒன்றை நோக்கிய வளர்ச்சிக்கான தேடலும், மானுட முழுமைக்குமான உரு ஆக்கத்திற்கான பண்பாடும் அங்கு கருக் கொள்கிறது.

பெண்கள் கருவிகளை ஏந்திப் பெரும் போரில் ஈடுபடுவதற்கு முன்பே, போர்க்காலச் சூழலில் பெண்பெற்ற பாதிப்பினாலும் பெண்களுக்கான மொழியின் தேடல் சில பெண்கவிஞர்களிடம் (போராளிகள் அல்லாத) வெளிப்பாடு கண்டது. முக்கியமாக இதில் 'சிவரமணியை' சுட்டலாம். போரின் தாக்கங்கள் பெண்ணின் புற உடலில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களோடு அக உடலில் விளைவித்த காயங்களின் வலியையும் இவளது கவிதைகள் வெளிக்காட்டின. இவளை ஒத்த கவிதைகளின் கவிதை மொழியிலும் இதே வலி ஏறியிருந்தது. காயங்களின் வலியும், கண்டடைந்த மொழியில் ஏறியிருந்த வலிமையையும் சேர்த்தே சுட்டுகிறேன். சிவரமணியின் மொழியில் சொன்னால்: "சேற்றுள் புதைந்த கல்லாகத்தான்" அவள் தன் மொழியைக் கண்டடைந்தாள். ஆயினும் அவளையும் மீறியமுத்திய குழலின் நெருக்குவாரம் அல்லது சுமை. அந்தச் சுமையை உதறுவதற்குப் பதிலாகக் தன்னையே உதறிவிடும் கொடுமை நிகழ்கிறது. அவள் தான் கண்டடைந்த மொழியின் மூலம் விடுதலையை சாத்தியப் படுத்தாமல் அம்மொழியின் மூலமாக கண்டடைந்த கவிதா அடையாளங்களையும் சேர்த்துத் தன்னையும் அழித்து சாவின் மொழியினால் சமூகத்தின் மேலொரு செய்தியை எழுத முயன்றாள். பெண்ணின் அடையாளத்தை மறுக்கும் சமூகத்தின் மீது தன் அடையாளத்தை அழித்து எறிந்ததன் மூலம் ஓர் அடையாளத்தை நிறுவ

முனைந்தாள்? சிந்திக்கவேண்டிய வலுவள்ள ஒரு சாவின் மொழியிலான கேள்வியாகி நிற்கிறாள் சிவரமணி.

இங்கு மதிப்பீட்டிற்காக எடுக்கப்பட்டிருக்கும் "எழுதாத உன் கவிதை" என்ற தொகுப்பின் தலைப்பிற்குப் பின்னால் நிற்பவள் ஓர் உயிர்ப்புடைய கவிதா ஜீவனான வானதி என்னும் மாவீரர் ஆவாள். இவள் கையிலேந்திய கருவிகளான ஆயுதம், பேனா ஆகிய இரண்டினதும் கூர் முனைகளாலும் எழுத விழைந்த விடுதலையை "எழுதப்படாத உன் கவிதை" எனப்பெயரிட்டழைத்தாள். தான் சாக நேர்ந்தாலும் வீரியமிக்கதொரு போராட்டத்தினால், வீரியமிக்கதொரு மொழியினால் எழுதப்பட வேண்டிய அந்த விடுதலைக் கவிதையை எழுதுவதற்கான கருவிகளை அதன் மூச்சோடும், வீச்சோடும் தன் சக

பயணிகளிடம் கைமாற்றி விட்டு வீரச்சாவை தழுவிக்கொள்கிறாள். சிவரமணி தனது அடையாளங்களையும் சேர்த்தழித்துத் தனது சாவெனும் கனதிபுள்ள "இன்மை"யால் ஒரு சேதியை வெடிக்கண்டு போல் வீசினாள். தன் வீரச்சாவுக்கப்பாலான வாழ்வை கவிதையாக எழுத சக பயணிகளிடம் வீரியமுள்ள வார்த்தைகளை விட்டுச் சென்றாள் வானதி. இவ்விருவரையும் ஒப்பீடு செய்து உயர்வு தாழ்வு காண்பதல்ல எனது நோக்கம். இருவரையும் எதிரெதிர் முனைகளில் இயங்கிய ஒன்றிணைந்த போராளிகளாய் காண்பதே நோக்கம்.

உண்மையும் அதுதான்.

(3)

வானதி, பாரதி, கஸ்தூரி ஆகிய மூவரும் தமிழீழ விடுதலை போராட்டத்தில் தங்கள் இன்னுயிரை அர்ப்பணித்த போராளிகளாகவும் முன்னணிக் கவிதைப் படையினராகவும் இருக்கிறார்கள். ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் முன்னோடிச் சுதந்திரக் குயில்கள். அந்தக் குயில்களின் தோப்பின் புதிய கூவல்களை அடையாளம் காட்டும் ஒரு தொகுப்பாக வெளிவந்திருப்பதே "எழுதாத உன் கவிதை" என்ற தலைப்பிலான தமிழீழ பெண்களின் கவிதைகள். இது வெளிவந்தது ஆவணி. 2001 ஆயினும் எமக்கு கிட்டியிருப்பது இப்பொழுது தான். இந்த வகையில் சமாதானத்திற்கான புரிந்துணர்வு காலத்திற்கு எம் நன்றி.

தமிழில் - 'தமிழ் எங்கள் ஆயுதம்' என்ற தொகுப்பிலிருந்து 'காலம் எழுதிய வரிகள்' வரை தமிழ் நிலைப்பட்ட அரசியல் போராட்டக் காலத்தில் பல கவிஞர்களின் கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. ஆயினும் பெண்கவிஞர்களின் தொகுப்புகளை பொறுத்தவரையில் 80 களில் வெளிவந்த "சொல்லாத சேதிகள்" என்பதே முதலாவது தொகுப்பு. பின் வானதி, கஸ்தூரி, பாரதி ஆகியோரின் கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பொன்றும் அதன் பின்னர் மட்டக்களப்பிலிருந்து இரண்டு தொகுப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன. 'எழுதாத உன் கவிதை' தொகுப்பும் இவற்றுள் ஒன்று. தொகுப்பிற்குப் பின்னாலுள்ள ஒரு அழுத்தம் கவனிக்கப்பட வேண்டும். அரசியல் சமூக விடுதலை சார்ந்த தொகுப்புகளாக அல்லது தேசவிடுதலை, பெண் விடுதலை சார்ந்த கவிதைகளைக் கொண்ட தொகுப்புகள் வெளிவரும் போது தனியொரு கவிஞரின் தொகுப்பினை விடவும் கூட்டுமொத்த தொகுப்புகளுக்கு அழுத்தமும் அங்கீகாரமும் அதிகமாகும். இவ்வாறான தொகுப்புகள்

வெளிநாட்டவர் மத்தியில் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்படும் போது பல பிரதிநிதித்துவத் தன்மையையும் பல்வேறு ரசனை நிலைக்கு ஏற்றதான அனுபவப் பரிமாறலையும் கொண்டிருக்கும். இதேபோன்றே காலம் காலமாக ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகி வரும் பெண்களின் பலகுரல்கள் பேசும் போது பல்வகைப்பட்ட அனுபவங்கள் பகிர்ங்கத்திற்கு வரும்.

தமிழில் மட்டுமல்லாது கீழைத் தேய சமூகங்கள் பலவற்றிலும் பெண்கள் மீதான கொடுமைகள் மூடிமுறைக் கப்பட்டே வந்திருக்கின்றன. இதை வெளிப்படுத்தும் பெண்ணின் குரல்களும் தமிழில் அரிதாவே வெளிவந்திருக்கின்றன ஒளவையார், காக்கை பாடினியார், வெள்ளி வீதியார், காரைக்காலம்மை, ஆண்டாள் என விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க ஆளுமைகளுள் பெண்ணின் தன்னிலை வேட்கையை பெண்ணிலை நின்று பேசிய குரலாக ஆண்டாளையே காணலாம். நவீன தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் தமிழகத்திலும் சரி ஈழத்திலும் சரி இப்போதுதான் பல்வேறு புதிய அறுவடைகள் சித்திக்கின்றன. எனினும் இதிலும் போதாமையான நிலவுகின்றது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை வரலாறு தொடர்கின்றது. இதிலே பெண் பேசிய பொழுது பக்தி நிலைப்பட்டவளாகவும், ஒழுக்கநிலைப்பட்டவளாகவும் மட்டும் நின்றே பேசினாள். அதிலும் அவள் தன் கோலத்தை முதுமைக் கோலமாகவும் (ஒளவையார்) பேய்க்கோலம் பூண்டவளாகவும் (காரைக்காலம்மையார்) மாறியே பேசினாள். எனவே இன்றைய பெண்கவிஞர்கள் பேசும்போது தம்மீதான காலாதிகால ஒடுக்குமுறையை உள்வாங்கி வெஞ்சின மொழியில் பேச வேண்டியவளாகின்றாள். இது தமிழ் சமூகத்தில் இலகுவான தொன்றல்ல. ஈழத்தில் இது சாத்தியப்பட்டிருப்பது தமிழீழ

விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்ணானவர் 'அர்த்த நாஸ்வரி' ஆகியிருப்பதால்தான். இங்கு பாதி தேச விடுதலைப்போரும், பாதிப் பெண் விடுதலைப் போருமாக இருவகை வீரியமும் இழைந்தோடுகிறது. ஒரே சமயத்தில் பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகவும், இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகவும் குரல் எழுப்ப வேண்டியவளாக பெண் இருப்பதால் இவற்றுக்கான எதிர் முச்சு இவர்களது கவிதையின் உயிர் முச்சாகிறது.

மேற்கண்ட தொகுப்பில் இருபத்தியாறு கவிஞர்களின் '65' கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளது. க.வே. பாலகுமாரன் அவர்களின் கனதியான முன்னுரையும் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. தொகுப்பில் ஆதிலட்சுமி போன்ற போராளிகள் அல்லாத கவிஞைகளின் கவிதைகளும் இடம்பெற்றுள்ள போதும் பெரும்பாலான கவிதைகள் போராளிகளே ஆவர். போராளிகளில் பலர் தமது போர்க்கள வாழ்வை இலட்சியபூர்வமான வரிகளாக்கி மட்டும் தருகின்றவர்களாக உள்ளனர்.

தாயகமே நீயெழு / தமிழா நீ வாளெடு (செல்வி)
கூவிவந்த ளறிகளைக்காய் குனிந்தோம்
அடுத்த செல்வந்து அதிருமுன்னே
விரைந்தோம். (புரட்சிகா)

“கனவல்ல தமிழீழம் - நாளை நம் நாடு” என்ற தலைப்பில் ஒரு கனவின் தொகுப்பையே கவிதையாக்கி இருக்கும் 'கப்டன் மனோ' போன்றோரும் உள்ளனர். சில வேளைகளில் அவர்கள் நிற்கின்ற போர்க்களத் துயரத்தை வார்த்தை அலங்காரக் கனவுகளாகவும் வழிந்தோடவிட்டு விடுகின்றனர். மிக நல்ல கவிதையுடனான பரிச்சையத்தை அனுபவபூர்வமான சம்பவங்களுடன் இணைத்துக் கொள்ள முயல்வார் களாயின் நல்ல கவிதைகளை நல்ல மொழித் தேர்வுடன் இவர்கள் தருதல் கூடும். போராளிக்கவிஞர்களில் வேறு பலர் நல்ல கவிதை ஆற்றலை

பெண்ணிலை நின்று பேசுகின்ற வராகவும் அதே சமயம் “பேணும் நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களில்” பெரும் விரிவாக்கமான ஆளுமை உடையவர்களாகவும் நின்று பேசுகின்றனர்.

முதலில் குறிப்பிட்ட இலட்சிய தரப்பாரின் கவிதைகள் போல் இங்கு குறிப்பிடப்படுவோரின் கவிதைகளும் வெளிப்படையாக பேசுவனதான். பூடகமான, சூக்குமமான மொழியாடல் இவர்களிடத்தில் இல்லை. இவர்களது இயல்பான நேசமும், அன்பும், தாம் விடுதலை வேண்டி நிற்கும் எல்லைப் பரப்பையும் தாண்டி ஊடாடல் செய்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைப் பரப்பை மீட்கப் போராடிவரும் இப் பெண்கவிதைகளிற்குள் இப்படியொரு பிறபஞ்சவெளிபூத்த இதயங்களா என்று வியக்கத் தோன்றுகிறது. அம்புலி, மலைமகள், சூரியநிலா, அலையிசை, செந்தனல், ஞானமதி, சிரஞ்சீவி எனப் பலரும் அன்பகத்தின் பூப்பெய்திய அழகிய கவிதைகளின் சொந்தக்காரிகளாக இருக்கிறார்கள். எல்லாமே அழகிய அகத்தின் பாடல்கள். கோபத்தில் கனலும் மொழியில் பேசினால் தவறில்லை என்ற விமர்சன மனோபாவத்தை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். எனினும் இவர்கள் அன்பின் இதழ்விழந்த கனிவுடைய மென்மொழியிலும் பேசுகிறார்கள்! இது எப்படி சாத்தியமானதென என்னை நான் ஒரு கணம் நிறுத்தி சிந்திக்கிறேன். கண்முன் நிகழும் மரணங்களால் சிதைவுறும் போதும் அந்தச் சிதைவுகளிலிருந்து மீண்டெழ இவர்கள் தமது மனசை அன்பெனும் தோழமைகளால் நிரப்பிக் கொள்வதாலா? தாம் விட்டு விட்டு வந்த உறவுகளின் இடத்தில் தம் சகபயணிகளை வைத்து நேசிப்பதாலா? உறவுகளின்மையின் வெறுமையை நிரப்ப யாராவது (பொதுமக்கள்) அன்பு பாராட்டும் போது அதில் நெகிழ்ந்து கரைந்து போவதாலா?

ஆனாலும் அப்படித்தான்

என்று அடித்துச் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் யார் சோலிக்கும் போகாமல் தானும் தன்பாடுமாக ஆற்றுவது இயங்கும் / யாரைப்பார்த்தாலும் எனக்கு நேசம் வருகிறதே / “என்று” ‘மலைமகள்’ பாடும் போது. அவர்களுக்காக “ஏழுமலை, ஏழுகடல் தாண்டவும்” தயாரென்று அவள் சூளுரைக்கும் போது. (நிச்சயம் இந்தப் பெண் தாண்டவே செய்வாள் ஏனென்றால் இவள் கவிதைக்குள் ஒளிமிகுந்த உலகு நோக்கி விரியும் கண்கள் இருக்கின்றன.) தாண்டிச் செல்லும் பரப் பெல் லையின் விரிபுலம் பிரபஞ்சமளாவுகிறது.

“(நிதானம் / நேரான பார்வை / அலட்டிக் கொல்லாத தன்மை / இயல்பான பேச்சு / பெரிய மனது / மனிதம் / இவைதான் / என்னை அவர்களிடம் / ஈரத்திருக்க வேண்டும் / இத்தனையும் கொண்ட மனிதர்கள் / என்னில் இருந்து எத்தனை ஒளியாண்டுகள் / தொலைவிலிருந்து தாலும் / உடனேயே / என் நேச சாம்ராஜ் சியத்திற்கு / வருகை தரக்கூடாது. / உங்களுக்காக / என் சிம்மாசனத்தின் அரியா சனங்கள் காத்திருக்கின்றன.” என்று முடிக்கின்ற மலைமகளின் “நேசராச்சியம்” என்ற கவிதை யேகநாதரின் தேவராச்சியத்தை எனது நினைவுப் பரப்பிற்குள் சிம்மாசனமிடச் செய்கிறது. குடும்பம் என்ற சிறு வட்டம் தாண்டி தமிழீழ விடுதலைக்காய் வெளிவந்த அக்கினிக் குஞ்சிகள் அந்த எல்லைப் பரப்பின் கோடுகளையும் எரித்துக் கொண்டு எங்குமான வெளியில் தன்னை விரித்து பரப்பிடம் கொள்கின்றன. இது விடுதலைப் பயணத்தில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அன்பு மனம். படைப்பு மனமாகும் போது எடுக்கின்ற பரந்து விரிந்த அழகியல் வெளியின் பரிமாணம் ஆகும். இது போன்ற கவிதைகள் தான் விடுதலை குறித்த கருத்தியலின் எல்லைகளை விரிக்கச் செய்வன.

மலைமகளின் கவிதைகள் போலவே ‘சூரியநிலாவின’ ‘மழைக்

காலங்கள்” காலங்களற்ற கடல்கள்’ போன்ற கவிதைகள் பிறிதொரு பரிமாணம் கொண்டவை. அம்புலியின் ‘நாளையும் நான் வாழவேண்டும்’. அடுத்தவொரு விழிப்பேந்திய பரிமாணம் ‘கொண்ட கவிதை. கண்ணுறக்கம் தவிர்ந்த நடுநசி/ எல்லை வேலியில் / நெருப்பேந்துகிறது என்னிதயம் / ஓராயிரம் விழிகளின் உறக்கத்திற்கான / என் காவலிருப்பு / நாளையும் நான் வாழ வேண்டும்’.

நாளையும் நான் வாழ வேண்டும் என்ற, அற்பமானுட வாழ்வு காவிகளின் சொற்கள், அம்புலியிடம் வந்து எவ்வளவு அகன்ற பரிமாணத்தை எடுத்துக் கொள்கின்றன. அலையிசையின் கவிதைகளான ‘புரிதல்’ உம், ‘என் அகத்தின் பாடலிது’ என்பதும் ஆதமார்த்த அழகியல் பரிமாணம் கொண்ட கவிதைகளாகும்.

“கூடுகட்டி குஞ்சு பொரிக்கும் கனவுகளிடை மலர்ந்த உயிர் காணாமல் போன தூக்கங்களோடு / உருவினை நினைத்திருக்கும் / என் அகத்தின் பாடலிது.” எனத் தொடங்கி இமைப் பொழுதில் ரணமாகும் உயிரின் நிதர்சனத்தை எனதகம் பாடலாக என்றுமே இசைத்துக் கொள்ளும். என முடியும் இக்கவிதையில் துன்பத்தையும் கூட ஓர் இசையாக மீட்டி நோற்கும் இயல் தவம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

‘செந்தணலின்’ எப்போது விடியும் என் இரவு, நம்பிக்கை ஒளி ஆகிய இரண்டு கவிதைகளும் நம்பிக்கை தரும் கவிதை ஒருவரை

எமக்கு இனங்காட்டுகிறது.

‘சுதாமதியின்’ ஒரேயொரு கவிதையான ‘போரின் நாட்கள்’ போரின் கொடுமையையும், ஒரு வசந்தத்தின் இனிய காலக்காய் காத்திருக்கும் மனநிலை யையும் கண்முன் விரிக்கிறது. சிதிலமாக கப்பட்ட எனது வாழ்க்கைக் கனவுகளோடு இன்னும் உயிரள்ளிப் போகின்ற / கனத்த நினைவுகளின் மீதத்தில் நீள்கின்றது வாழ்க்கை / என முடிக்கின்ற கவிதை நேசராஜ் சியம் போல் நிறைவானதொரு கவிதை.

பெரும்பாலான போராளிக் கவிதைகளின் கவிதைகள் நம்பிக்கைத் தொனியுடன் பேசுவது என்பது பொய்யான போலித் தன்மான சோடனைகள் அல்ல. அவர்கள் நம்பிக்கை தொனியை அடிநாதமாகக் கொண்டே தம் நடைப்பயணத்தை தொடர்பவர்கள். ஆனால் இவர்கள் கவிதைகளில் போர் குறித்த நடப்புகளும், அது எழுப்பும் எதிரொலிகளும் அதிகம் இடம் பிடித்துள்ளன. பெண் என்ற தன்னினத்தின் மீது அழுத்தப்பட்ட பெரும் கமையையும், துயர்களையும், வலிகளையும், பேசும் மொழி கொண்ட கவிதைகள் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. போராளிகளின் போர்க்கள வாழ்விற்கு அப்பால், நாளாந்த நெருக்குதலுக்குள்ளும், நெடுங்காலத் துயருக்குள்ளும் அகப்பட்டிருக்கிற பெண்களின் அவல வாழ்வை நோக்கி / பார்வை விரிய வேண்டும். பெண்ணிய நோக்கை தமது பண்பாட்டு சூழலிற்குள் எந்தளவிற்கு உரித்தாக்கி நீட்டலாம் என்பது குறித்த சிந்தனையும் அடையாளம் காணப்பட வேண்டும்.

போராளிகள் அல்லாத சிலரின் கவிதைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதிலே ‘ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் கவிதை தான் (ஊழியின் முடிவு) பெண்ணின் உடலை மையங் கொண்டதாய் அமையும் ஆணாதிக்க வேட்டைத் தனத்தை வெளிக் கொண்டு வருகிறது. .பேய்கள் ஒரு பெண்

உடலை தின்னுகின்றன./ வெட்டுண்ட
மண் புழுவின் உடலாய் மனது
துடிக்கிறது/ பாலியல் விளையாட்டு
பொம்மையாய் எத்தனை நாட்களை
இழந்து போவது?/ ஆதி லட்சுமியின்
அழுத்தமானக் கேள்வி நிலவு சாய்ந்து
போன நள்ளிரவில் சுகம் தரும் நமது
மனநிலையினை உலுக்கும் ஒரு
குரலாய் உள் நுழைகிறது.

இறுதியாக இதனை ஒரு
தொகுப்பாக பார்க்கும் போது
பெண்களின் அடையாளம் குறித்த,
அவளின் விடுதலை குறித்த தேடலின்
பரப்பை காட்டாமலும், அதற்குரிய
கேள்விகளை கிளர்த்தும்
மொழிநகர்வை இனங்காட்டாமல்
இருந்தபோதும் விடுதலை என்ற
பரப்பெல்லையின் ஆன்மாவை
அகலிக்கும் சிந்தனை ஓட்டத்தில்
மையம் கொள்ளும் கவிதைகளை
நாம் இதில் இனங் காணலாம்.
(போராளிக் கவிதை களின் முழுத்
தொகுப்பு களும் பார்க்கக் கிடைக்காத
சந்தர்ப்பத்தில் இதில் ஒரு தீவிர
முடிவு கொள்தல் இயலாது /
எனினும் இதில் காணும்
கவிதைகளை வைத்தே சொல்கி
றேன்) இனி வரும் காலத்தில்
இப்போக்கில் விரிவும், அதற்கேற்ற
மொழியும், அகலித்த பரிமாணமும்
உடைய நல்லதொரு தரிசன
முழுமைக்குரியதாக மலர வேண்டும்.

ஏற் கனவே நான்
குறிப்பிட்டவாறு சிவரமணியினதும்,
வானதியினதும் ஆளுமைகள்
இணைந்த பார்வைப்புலமும், அதற்கு
இசைவான மொழிநடையிலும்
அமைபும் கவிதா வீச்சே அதை நிறை
வேற்றித் தரும்.

ஊழியின் முடிவு

- ஆதி லட்சுமி சீவகுமார்

நிலவு சாய்ந்து போன நல்லிரவு
உனக்கும் எனக்குமென்றிருந்த
உலகுக்கு அப்பாலிருந்து
ஒரு குரல் உள் நுழைகிறது!
கைகள் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டு
ஓசை எழாதிருக்க
வாய் அடைக்கப்பட்டு.... மீற
அந்தக் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.
பேய்கள்!

ஒரு பெண்ணின் உடலைத் தின்னுகின்றன.
யன்னல் கதவுகளை அடித்துச் சாத்துவது போல
செவிப்பறைகளை முடிக்கொண்டு
மரத்துப் போனதாய் பாவனை காட்டி நிற்க
முடியவில்லை!

வெட்டுண்ட மண்புழுவின் உடலாய்
மனது துடிக்கிறது.

பாலியல் விளையாட்டு பொம்மையாய்
எத்தனை நாட்களை இழந்து போவது?
நேற்றுவரை

கண்ணுக்கு மையும்

கால்களுக்கு சலங்கையும் பூட்டித்திரிந்த
தங்கை

காற்றில் ஏறிப் போய்விட்டாள்.

உன்னுடைய ஒப்புதலுக்கு அவகாசமின்றி

ஒரு முடிவு உறுதியாகிறது.

கிந்த முடிவு உனக்கு

அதிருப்தி அளிக்கக்கூடும்.

கன்னங்கள் நனைய நனைய

நீ அழுவாய்..... அதனாலென்ன!

தாழும் வலுக்கிறது ஊழியின்

தாண்டவம் வலுக்கிறது

கிளி..

வானம் வெடித்து பூமி சீவக்கும்

கிந்த உலகம்

நெருப்புக்குள்ளிருந்து

நீந்தி வெளிவரும்

ஊழி முடிவுறும்.....உன்

முகம் சிரிக்கும்.

நன்றி.

எழுத்தாட உன் கவிதை

ஒரு யுகவேகனையை அனுபவிக்கின்றேன்
யாரும் அறியாவண்ணம்

திருமதி அ. முஷ்ஸின்

பிஞ்சுக் கரங்களின் துடவலும்
சிரிப்புடன் நிகழும் கிள்ளலும்
எரிச்சலுக்கும் வலிக்கும் உரியவை அல்ல.
ஆயினும் நான்
அவ்வாறு உணர்கிறேனே!

விட்டிலும் வெளியிலும்
கோரப் பிசாசாய் தொடரும் வேலைச் சுமை
என் சுயத்தையும்
தூய்மை உணர்வையும்
சுரண்டிச் சிதைக்கின்றது.
ஒருகண ஓய்வுக்கும்
நிலைமறந்த தூக்கத்திற்கும்
ஏங்கும் என் உடல்,
குழந்தையின் ஏக்கத்தைக்
கொன்றொழிஞ்சே விட்டது!

ம்மா..... பால் குடிக்கக் கூடா
என்னம்மா?
என் குழந்தையின்
உருக்கள் உதிர்க்கும் மழலையில்
உறைந்திருப்பது புரிகுல் அல்ல.
கண்டிப்பான கட்டளையைப்
பின்பற்றும் நிர்ப்பந்தம்.
காலத்திற்கு முந்திய
தூய்ப்பால் மறப்பின் கொடும் வலி
கிள்ளலையும்
மென் துடவலையும் வழிகிறது.

நேற்றைய இரவின் கனவு
என் உடலைத் துக்கிறது!

என்னிரு மார்புகளிலும்
புதிதாய் இரு காம்புகள்!
தன்விரல் புதிதென்ற
முட்டிக் குடிக்கிறான்
என் குட்டி மகன்!
சிலிர்க்கும் மார்புகளில்
பொங்கிச் சுரக்கிறது
பால்!

செனபால்

இஸ்ரேலிய
ஆக்கிரமிப்பு
பாளர்களே,
அரபுப் பிரதேசங்களை
விட்டு
வெளியேறுங்கள்.

அந்தியமணி உண்மைகள்

சாந்தன்

“இங்கயிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு போற முதல்பஸ் எத்தனை மணிக்கு காலமையிலை?” சைக்கிளைக் கையிற் பிடித்தபடி தகரக் கூரையின் கீழ்க் குனிந்து, உள்ளே எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்த ஆளிடங்கேட்டான் சிவம்.

அந்த ஆள் - ரைம் கீப்போ, யாரோ - இவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, வேலையில் மும்முரமாய் ஈடுபட்டதுபோலக் குனிந்து எழுதலானான். அந்த ‘ஷெட்குள் - அது வெறும் ஷெட் மட்டுமல்ல, திருக்கோணமலை பஸ் நிலையக் காரியாலயம், ரைம் கீப்பர் அலுவலகம், பக்கிங் கந்தோர், எல்லாம் அதுதான் - வேறு யாருமில்லை எட்டடிக்கு எட்டடி சதுரமான அந்தத் தகரக் கொட்டகையின் கூரை விளிம்பு நிழலில் மட்டும் ஐந்தாறு பேர் ஒன்டிக் கொண்டு இந்தப் பதை பதைக்கின்ற வெயிலிலிருந்து தப்புகிறதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கின்ற ஆளைக் குழப்பி விசாரிக்க வேண்டிய அவசரம் சிவத்திற்கு இல்லை. சைக்கிளை மெல்லத் தள்ளிச் சாத்திவிட்டு, வலைக்கம்பிக் கருகில் ஆறுதலாக நின்றபடி, உள்ளே எழுதிக் கொண்டிருந்தவன் வேலையை முடிக்குமட்டும் பார்த்திருந்தான்.

நின்ற இடத்திலேயே தலையைத் திருப்பி பின்னால்

தெரிந்த சந்தைக் கடைகளைப் பார்த்தபோது, கூரைக்கு மேலே, வலு உயரத் தெரிந்த மணிக் கூட்டுக் கோபுரத்தின் பதினொரு மணியாகிக் கொண்டிருந்தது.

கைகளைக் கொடுக்கும் ஓசைகேட்டு சிவம் திரும்பினான். உள்ளே இருந்தவன் பேனாவை மூடி மேசையில் வைத்துவிட்டு இவனைப் பார்த்தான்.

“காலமையில், யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போகிற முதல் பஸ் எத்தனை மணிக்கு?”

அந்த ஆள் சொன்ன பதில் இவனுக்குப் புரியாததால் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தடுமாறிய அந்த ஒரு கணத்திலேயே அவனுள் ஓர் சினமூங் கிளர்ந்தது.

மச்சான்காரன் வீட்டிலில் வந்து நின்று, திருக்கோணமலையைப் பார்க்க அவன் செலவிட்ட இந்த மூன்று கிழமையிலும் அவன் அவதானிக்க நேர்ந்தவற்றிற்கு ஒரு

உச்சம் போல இந்த நிகழ்ச்சி அமைவதாக அவன் உணர்ந்தான். அதுவே இந்தச் சின்பின் பிறப்புக்கு காலாகஷமிருந்தது. அதை அடக்கிக் கொண்டு மீண்டும் சொன்னான்.

“விடிய யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போற முதல் பஸ்ஸில் ஒரு சீற புக் பண்ணவேணும்...”

இவன் சொன்னது புரியாததாக அவன் முகத்திற் கோலங்காட்டினான்.

“க்கு தமிழ் புரியாதா?”

“தெரியாது என்பது போலத் தலையாடியது. தெரியாமலிருக்கிறதே என்பதற்காக எந்தவித விநயமும் தென்படாததற்குப் பதில், ஓர் அலட்சியமே அங்கு மிதந்து நின்றது.

ஆத்திரமும் அவதியுமாய்ச் சைக்கிளை எடுத்தான் சிவம்.

“என்ன புக் பண்ணிற்று வந்திட்டியா?” “என்னத்தைப் பண்ணிறது?” அங்கை பஸ் ஸ்டாண்டிலை இருக்கிறவனுக்கு நான் சொல்லுறது விளங்கேல்லை. அவன் சொல்றது எனக்கு விளங்கேல்லை... என்னத்தையெண்டு பண்ணிறது?”

“சரி, போகட்டும்... நான் பின்னேரம் வரேக்கை புக் பண்ணிக்

கொண்டு வாறன்...”

மச்சான் போய்விட்டார்.

‘இருபது வயதுக்கு மேலாகியும் இன்னமும் திருக்கோணமலை தெரியாமலிருக்கிறேனே என்பது வெட்கப் படவேண்டிய சங்கதியாக சிவத்தை அடிக்கடி உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதுவும் அவனது சொந்த மச்சான் அங்கேயே வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது - போய் நிற்கத் தங்க எல்லா வசதியுமிருந்தும் - தான் ஒரு தரம் அந்த ஊரைப் பார்த்துவிட்டு வராதது முட்டாள் மனம் என்று நினைத்தான் சிவம். அநேகமாக இலங்கையின் மற்றப் பாகங்களுக்குப் போகவேண்டி நோக்கியில் தன்னுள் எழுகின்ற ஒரு கூச்சமும், ஆற்றாமை உணர்வும் இந்தப் பயணத்தில் நோது என அவன் நம்பினான். தனக்குத் தமிழைவிட வேறு மொழி தெரியாததும், தான் ‘லோங்ஸ்’ போடாத ஒருபிரகிருதி என்பதும் தன்னுள் இந்தத் தாழ்வுச் சிக்கலை வளர்த்திருந்ததை ஆய்ந்தறியக்கூடிய அளவிற்குச்சிவம் படித்திருந்தாலும், இவையெல்லாம் தன்னத்தானே குறைத்து மதிப்பிட - ஏற்ற காரணிகளே அல்ல என அவன் நன்றாக உணர்ந்திருந்தாலும், அதை நீ அவனால் முடிந்ததில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் பிரயாணம் பண்ணுகிற மாதிரியே திருக்கோண மலைக்கும் போய் வந்துவிடலாம் என்று எண்ணினான்.

‘உங்கே, நவராத் திரி கடைசி நாளன்று ‘மானம்பு’ என்று நடக்கிறதைக் காட்டிலும் விசேஷமாக இருக்கும். ஆனபடியால் இந்தமுறை கும்பபூசையை அண்டு இங்கே வந்து நிற்கமுடியுமானால் தெண்டித்து வர்பார்...’ என்று போன மாதம் மச்சான் எழுதியது சிவத்திற்குத் தோதாய் வாய்த்தது.

இங்கே பார்ப்பதற்கு எத்தனையோ இடங்களிருந்தன. இவ்வளவு நாளும் இங்கே வராமலிருந்தது என்ன முட்டாள்தனம்’ என்று தோன்றியது. கோணேஸ்வரம், கன்னியா எங்கும் போனான்.

துறைமுகம் பார்த்தான். இடையில் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, அவனும் மச்சானும் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு சீனன்குடாவிற்கும் போய் வந்தார்கள். நாரி முறிகின்ற அந்த ஏற்றங்களில் சைக்கிள் உழக்கியது கூட சந்தோஷமாயிருந்தது.

ஆனால் எங்கும் அவன் ஓர் ஏமாற்றத்தைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியே நேர்ந்தது. அவன் நினைத்து வந்தது போல- திருக்கோணமலை, யாழ்ப்பாணம் போல் இல்லையென்பது தான் அது.

அவன் படித்திருந்தது, கேள்விப்பட்டிருந்தது, இவற்றால் திருக்கோணமலையைப் பற்றி அவனுள் ஒரு படம் பதிந்திருந்ததோ அது கொஞ்சம் கூடப் பொருந்தாமல் இருந்ததை அவன் இங்கு வந்தபின் அவனால் அவதானிக்க முடிந்தது. போன இடங்களிலெல்லாம் அவன் அதை உணர்ந்தான். அதைப்பற்றி மச்சாவிடம் கேட்டபோது,

“உண்மைதான் ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு முந்தி வந்திருந்தால், நீ நினைத்தது போலத்தான் இருந்திருக்கும்.... இப்ப இல்லை....” என்றார்.

“என்னெண்டு அப்பிடி மாறிச்சு?”

“உது பேசினால் அரசியலாய்ப் போகும், பேசாம வா...” என்றான் மச்சான்.

“அரசாங்கமே திட்டமிட்டுக் குடியேற்றுது... பிறகென்ன?”

இன்றைக்கு பஸ் ஸ்ரான்டில் தவித்தது போல, நேற்றைக்கு சந்தையிலும் தவித்துப் போய் விட்டான். அவன், சந்தையிலிருந்து கடைத்தெருவைச் சுற்றிப்பார்த்தபடி நடந்தபோதும், அந்நியமாகிற ஒரு குழலைக் கடைத்தெரு தந்தது. அங்கேயிருந்த சிலபெர்ப் பலகைகள், கடைக்காரரின்

தமிழர்தனத்தை உணர்த்தின. கன்னியாவிலிருந்துவருகின்ற போதும், சீனன் குடாவிற்குப் போகிறபோதும் கூட அந்தத் தெருக்களின் இரண்டு பக்கங்களும் இந்த மாறுதலின் நிச்சயசாட்சியங்களாய் விளங்கின. அங்கே எழுந்திருந்த வீடுகளெல்லாம் புதுக்கருக்கு அழியாதவை.

தான் நினைத்திருந்தது, தன் மனதில் விழுந்திருந்த படம், எல்லாம், நிதர்சனத்தில் இப்படி மாறி-அல்லது மாற்றப்பட்டு-இருந்தே பெரிய கொடுமையாக அவனுள் பட்டது.

காலை ஐந்தே முக்கால் பஸ் ஆறரைக்குத்தான் ஸுரப்பட்டது. நேற்று இவன் போனபோது கொட்டகைக்குள்ளிருந் தவன்தான் இன்றும் ‘புக்’ பண்ணியவர்களைச் சரிபார்த்தான்.

பஸ் ஒரு முழுவட்டமடித்துத் திரும்பியபோது தூரத்தில் கோணைச் கோவில் தெரிந்தது. அதனருகே, மேலே இரவெல்லாம் செம்புள்ளியாகத் தெரிகிற தொலைதொடர்புக் கோபுர விளக்கு அணைந்துபோய்க் கம்பிக் கூண்டு மட்டுமே தெரிந்தது.

நகரின் ஒடுங்கிய தெருவில், எதிரே வந்த கார் ஒன்றிற்கு இந்த பஸ் ஒதுங்கி நின்று வழி விட்டபோது, தெருக்கரைச் சுவரொன்றில் பெரிதாக எழுதப்பட்டிருந்த வாக்கியம் சிவத்தின் கண்களிற்பட்டது.

‘இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப் பாளர்களே, அரபுப் பிரதேசங்களை விட்டு வெளியேறுங்கள்.’

(மீள் பிரசுரம்)

பின் காலனித்துவ இயங்கியல் – பரிணாமங்கள்

-வி.கௌரிபாலன்-

ஒற்றை நாணயப் புழக்கம் ஒற்றை மொழிப் பயன்பாட்டுச் சூழலியல் ஏகாதிபத்தியம் என நீட்சியுறும் உலக மயமாதல் எனும் சொல்லாடலின் மூலம் உள்வாங்கி விரிவடையும் நவ முதலாளிய பெருங்கதையாடலின் பிடியில் ஏற்கனவே நசுங்குண்ட ஆபிரிக்க, மற்றும் ஆசிய நாடுகள் மேலும் மூச்சு விட முடியாதவாறு நவ காலனித்துவத்தின் கூறுகளினால் திணறிக்கக் கொண்டிருக்கிறது.

கடந்த சில ஆண்டுகளுக்கு முதல் வரை, அதியுயர் களியாட்ட நிகழ்வுகளின் உயர்ஸ்தானங்களை தாமே தக்க வைத்திருந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தம் பிடியை நடுவ விடுவதைக் காணலாம். இது நல்ல சகுணமன்று. இது சுரண்டலின் மற்றுமொரு வடிவம் எனத் துணிக. உதாரணமாக இதுவரை காலமும் உலக அழகு ராணிகளாக தெரிவு செய்யப் படுபவர்கள் அமெரிக்க மற்றும், அதன் ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஆனால் கடந்த சில ஆண்டுகளாக ஆபிரிக்க மற்றும் ஆசிய நாடுகளிலிருந்து உலக அழகு ராணிகள் தெரிவாவதைக் கவனிக்கலாம். இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து அழகு ராணிகள் தெரிவாவது அதன் சனத் தொகையை கருத்திற் கொண்டே யாகும். ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பெருவாரியான வாசனைத் திரவியங்கள், அழகு சாதனப் பொருட்கள் எனும் குப்பைகளுக்கான சந்தையானது இந்த ஆபிரிக்க, ஆசிய நாடுகளில் சில மணி நேரத்துக்குள் பல கோடி அமெரிக்க டொலராகும்

என்பதையே இந்த ஏகாதிபத்திய முகாமைத்துவ நாடுகள் குறிவைக்கின்றன என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

இதே போல் சூழலியல் ஏகாதிபத்தியம் என வருகின்ற போது, இதுவரை தன்னிறைவுப் பொருளாதாரம் என்னும் கனவுடன் தமது உற்பத்தியில் கவனம் செலுத்தி வந்த மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கவனத்தை திசை திருப்பி மழுங்கடிக்கும் செயற்பாடுகளும் நிகழ்ந்தேறுகின்றன. குறுகிய காலத்தில் மகத்தான விளைச்சல் என்னும் ஆசையை ஊட்டி புதிய நெல்லினம், தானிய இனம் என்னும் போர்வையில் மீள் விதைப்பு செய்யமுடியாத மழுங்கடிக்கப்பட்ட விதைகளினை உற்பத்தி செய்து அவற்றை மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்குள் தள்ளி விடுகின்றன. இவ்வாறு தள்ளி விடுவதற்கு மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இடம்பெறும் யுத்தம், மற்றும் அதுசார்ந்த ஆயுதக் கொள்வனவு, உலக வங்கி மூலமான கடன்படி என்பவற்றை தமக்கு இந்நாடுகள் சாதகமாக்கிக் கொள்கின்றன. இதன் மூலம் எம்மிடம் பாரம்பரியமாக இருந்து வரும் மீள் விதைப்புச் செய்யக் கூடிய தானிய இனங்களின் பயன்பாட்டை அருகச் செய்து பின் இல்லாதொழித்து முற்று முழுதாக எமது அடிப்படைத் தேவைக்குக் கூட ஏகாதிபத்திய சுரண்டலின் ஆதிக்கத்துக்குள் சரணடைய வேண்டிய நிப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தும்.

இதன் இன்னொரு வடிவமாக மீள் விதைப்புச் செய்யமுடியாத இவ்வீரியம் குறைந்த விதை களை

முளைக்கச் செய்வதற் கான உரம், இவற்றைத் தாக்கும் கிருமிகளுக்கான வீரியம் கூடிய மருந்து வகைகள் என இவற்றின் மீதான பராமரிப்புச் சார்ந்த உபகரணங்களின் உற்பத்தி என்பவற்றையும் இந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தம் பிடிக்குள் வைத்துக் கொள்கின்றன. இத்தகைய வீரியம் கூடிய மருந்து வகைகளினால் புதிய கிருமிகள் எமது சூழலில் உற்பத்தியாவதுடன் எமது பண்பட்டு நிலமும் சிதைவடைந்து சூழலும் பாதிப்புறு கிறது.

இது ஒரு வகையாக இருக்க இன்னொரு வகையாக தற்போது தனியார் மயப்படுத்தல் என்னும் சொற்றொடர் எமது சூழலில் ஒலிப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஏகாதிபத்திய சுரண்டலின் ஏஜெண்டாக விளங்கும் உலக வங்கி என்னும் நிறுவனத்தின் மூலம் இந்த தனியார் மயப்படுத்தல் என்னும் சுரண்டல் திணிக்கப் படுகின்றது. இந்த ஆண்டுக்கான (2003) எமது வரவு செலவுத்திட்டத்தை கூர்ந்து நோக்கினால் இது புரியும். முற்று முழுதாக தனியார் மயப்படுத்தலை நோக்கமாகக் கொண்ட இந்த வரவு செலவுத் திட்டமானது முதலாளித்துவ சுரண்டல்களுக்கு வழிவகுக்கின்ற முதலீடுகளை முன் மொழிவதுடன் இவற்றுக்கே வரிக்குறைப்பு மற்றும் வரிவிலக்கு என்பன அளிக்கப் பட்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.

இத்தகைய நவ காலனித்துவ சுரண்டலுக்கு சிறந்த விஷக்கடி முறிப்பனாக வளர்ந்து வரும் ஒரு சிந்தனை முறைமையை முன் நிறுத்தலாம். நெல்சன் மண்டேலா போன்ற ஆபிரிக்கத் தலைவர்களை

முழு வீச்சுடன் செயற்பட வைத்த இந்த சிந்தனை முறைமையானது இன்று ஆபிரிக்க நாடுகளின் சுய செயற்பாட்டை மையங்கொண்டு இயங்குகின்றன. நான் நானாக இருத்தல் கோட்டு போட்டு வெள்ளைக் காரத்தனத் துடன் கோமாளித்தனம் போடுவதை விட, எமது பாரம்பரிய உடையுடன் பாரம்பரிய வணக்க முறைகளுடன், கறுப்பராக வாழ்வதை பெருமையாக ஏற்று ஒரு சுய ஆளுமையுள்ள மனிதர்களாக தங்களை அவர்கள் வடிவமைத்துக் கொள்கின்றனர்.

இத்தகைய சிந்தனை முறைமையானது ஆசிய நாடுகளில் பெரிய அளவில் இல்லாது போனாலும் ஆங்காங்கே சிறுசிறு குழுமங்களாக இத்தகைய போக்குகள் விரிவடையத் தொடங்கியுள்ளது.

கடந்த ஆண்டின் (2002) ஆரம்பத்தில் எமது நாட்டில் மலையகத்தில் மாணவர்களை ஆசிரியர்கள் கண்முடித்தனமாக உடல் வதை தண்டனைகள் மூலம் தாக்கியதை பத்திரிகைகளில் படித்திருப்போம்.

ஆனால் இதன் தாற்பரியம் என்ன என்பதைப் பத்திரிகைகள் வெறும் ஆசிரிய மாணவ முரண்பாடாகவே சித்தரித்திருந்தது.

ஆனால் மலையக மாணவ சமுதாயமானது தம்மை ஒரு புதிய திசையில் வடிவமைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளது. தமது பேச்சு வழக்கு கொச்சைத்தனமானதன்று அத்தகைய மொழிப்பயன்பாடு கேவலமானதல்ல. தமது சந்தோஷத்தை அல்லது துக்கத்தை வெளிப்படுத்த குரவை இருவோம். எமது குரவை ஒலியானது காட்டுக் கத்தல் அல்ல. எமது கூத்துக்களும், எமது பண்பாட்டை சைவும் எமக்கே உரியன. இவற்றை மாற்ற அல்லது இவற்றைக் கேலி பண்ண எவருக்கும் அருகதை இல்லை என்ற கோஷங்கள் வலுப்பெற்று வருவதையும், தாம் தமது சுயம் என்பவற்றில் மலையக மாணவர்கள் அக்கறை கொள்ளத் தொடங்கியதன் விளைவே இத்தகைய, ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை உடல் வதை தண்டனைக் கொடும் நிகழ்ந்ததையும் இங்கு மாணவர்கள் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்ததையும் மலையகத்தை சேர்ந்த ஆசிரியரான நண்பர் ஒருவர் தெளிவுபடுத்தினார்.

இதேபோல் தமிழீழ விடுதலைப் போரில் பெண் போராளிகளின் வீரம், தியாகம், சுய ஆளுமை, நிர்வாகம், சுயதிறன், என்னும் அகம் சார்ந்த விஷயங்கள்

முனைப்புப் பெறுவதுடன் புறம் சார்ந்த அழகு மென்மை, பதுமை என்னும் கற்பிதங்கள் வடகிழக்கில் வாழும் பெண்களிடம் புறந்தள்ளப் படுவதைக் காணலாம். அழகியல் சார் எண்ணக் கருக்கள் புறங் காணப்பட்டு, சுயஆளுமை, திறதுணிவு, என்கின்ற புதிய சிந்தனை வடிவங்கள் வடகிழக்குப் பெண்கள் மத்தியில் விரியும் பெறுவதைக் காணலாம். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களில் தண்ணிறைவுப் பொருளாதாரம் நேர்க்கிய நகர்வு, தமது பாரம்பரிய விவசாய உற்பத்தியின் மீதான நம்பிக்கை கொண்ட முறைமை. இது எமது மூன்றாவது அல்லது நாலாவது தலைமுறையின் விதை நெல் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் பாரம்பரிய விதை இனங்கள் பேணுகின்ற முறைமை. அது சார்ந்த அக்கறை என்பனவற்றுடன் கண் முடித்தனமான கிருமி நாசினிப் பிரயோகத்தைக் குறைத்து கட்டுப்பாடான விதைப் பற்றும் பராமரிப்பு மூலம் களைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறை எனப் பல்வேறு தொழிற்பாடுகள் நிசழ்வதைக் காணலாம். இத்தகைய ஒரு தன்மையை பின் காலணித்துவ இயங்கியல் பரிணாமங்களாக இனங்காண முடியும்.

தொரிந்தவையும் தொரியாதவையும்

குழப்பு - 01

வ.தேவசகாயம்

இலக்கிய நேர்மை பற்றி இன்று பேசப்படுவது போலவே... அன்றும் இலக்கியம் பற்றிய சர்ச்சைகள் ஏற்பட்டது உண்டு. ஆரம்ப காலத்தில் டானியல், டொமினிக் ஜீவா, எஸ்.பொன்னுத் துரை போன்றவர்கள் இடது சாரிச் சிந்தனையுள்ளவர்களாகவே இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தார்கள், முற்போக்கு அணியிலிருந்து இந்திய எழுத்தாளர் என்கின்ற குற்றச்சாட்டுடன் வெளியேற்றப்பட்ட

எஸ் பொ, டானியல், ஜீவா ஆகியோருக்கு தானே கதைகள் எழுதிக் கொடுத்ததாக பகிரங்கமாக பேசத்தொடங்கினார். இதில் உண்மை இருக்கிறதோ, இல்லை யோ எஸ் பொ வின் குற்றச் சாட்டுக்களை நிராகரிப்பது போல டானியலும், ஜீவாவும் தங்களை இலக்கிய உலகில் ஏதோ ஒரு வகையில் நிலைநாட்டியுள்ளார்கள் என்பதைக் காலம் நிரூபித்துள்ளது.

எஸ்.பொ என்கின்ற எழுத்தாளர் முற்போக்கை நிராகரித்து நற்போக்கு என்கின்ற கோஷத்தை முன்வைத்து தனக் கென ஒரு வட்டத்தை ஏற்படுத்தினார். இவருடைய அணியை வலுப்படுத்துவது போல் சநாதனிகளாக தங்களைக் காட்டிக் கொண்ட முற்போக்கு எதிர்ப்பு வாதிகள் பலரோடும் அவரது உறவு வலுப்பட்டது. தவிர்க்க முடியாதபடி வ.அ போன்றவர்களும்

இவரோடு ஒத்தோடினார்கள்.

இதில் வேடிக்கையான நிகழ்வு என்னவென்றால் இவர்களுக்குள்ளேயே ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு அதிருப்தியும், இலக்கியப் பணியில் உடன்பாடும் இருக்கவில்லை. தனிப்பட்ட உரையாடல்களில் வ.அ. எஸ். பொ வின் கதைகளை காரசாரமாக விவாதித்துள்ளார்.

இன்று தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பேசப்படும் ஒரு காலம். டானியல், ஜீவா பெனடிக்ற் பாலன் போன்றவர்களும் செ.யோகணேச லிங்கன் போன்றவர்களும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிரச்சினைகளை எழுதியது போல எஸ். பொ தனது எழுத்தில் தலித் மக்களின் பிரச்சினைகளை சொல்ல முனையவில்லை என்பது மிக முக்கியமான ஒரு குற்றச்சாட்டு.

இதே போல் தலித் இலக்கிய முன்னோடியாக கருதப் படும் டானியலை நிகர்த்தவராக 'நிலவிலே பேசுவோம்' சிறுகதையை எழுதிய என்.கே ரகுநாதனைக் குறிப்பிடும் அதிருப்தியாளர்களும் இல்லாமலில்லை.

எஸ். பொ வின் வீ தொகுதியில் இடம்பெற்ற 'இத்தா' எனும் கதையை எழுதியவர் மருதூர் கொத்தன் என்கின்ற உண்மையும் சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளது.

எனக்குத் தெரிய 1970 களில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தை என்னால் நினைவு கூர முடிந்தது. இதில் திருட்டு என்பதை விட

திருகுதாளம் முதன்மை பெறுவதை நீங்கள் அவதானிக்கலாம். சுந்தரின் 'சிரித்திரன்' சஞ்சிகை ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை (1974 ஆக இருக்க வேண்டும்.) நடாத்தியது. அந்தப் போட்டியில் டானியல் அன்ரனி, தேவி, பரமலிங்கம், நந்தினி சேவியர், நெல்லை க.பேரன் போன்ற பலர் பங்குபற்றினார்கள். ஆனால் 'ஒரு கீதாச்சாரியின் விஸ்வரூபம்' என்னும் சிறுகதை முதற்பரிசு பெற்றது.

இக்கதையை எழுதியவர் 'இறம் பெடை தங்கராசு' என்பவர். இன்று வரை இறம் பெடை தங்கராசு என்பவர் வேறு ஒரு கதையையும் எழுதவேயில்லை. மேற்படி புனைபெயரில் கதை எழுதியவர் யாரென்பது மர்மமாகவே பலகாலம் இருந்தது. ஆயினும் சிரித்திரன் சஞ்சிகை ஆசிரியருக்கு வேண்டிய நடுவர் குழுவைச் சேர்ந்த ஒருவரே அந்த நபர் என்பது பின்னர் தெரிய வந்தது. இறம் பெடை தங்கராசு சுயமாகக் கதை எழுதியிருந்தாலும் இந்தச் செயல் ஒரு இலக்கிய மோசடியே தான் என்பது மறுக்கமுடியாதது.

ஆனந்த விடகன் சஞ்சிகையின் 25 வது ஆண்டு நிறைவு நாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்ற 'அருள் சுப்பிரமணியத்தின்' தூரத்து ஓவியங்கள் முன்னர் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வந்த 'அக்கரைகள் பச்சையில்லை' என்கின்ற நாவல்தான் என்கின்ற உண்மையும் அது ஒரு மோசடியே என்பதுவும் நாம் அறிந்த ஒரு விடயமாகும்.

சாகித்திய மண்டலப்

பரிசுக்காக வெளிவந்த நூல் ஒன்றின் அட்டையை மாற்றிப் பரிசுபெற்ற எழுத்தாளரும், வெளிவராத ஒரு நாவலை போட்டோப் பிரதி எடுத்து நூலாகக் கட்டி பரிசு பெற்று பின்னர் நூலாக்கிய (அதே) எழுத்தாளரும் நம் மத்தியில் இருக்கவே செய்கிறார்கள்.

இந்த வகை எழுத்தாளர்களை அம்பலப்படுத்தும் ஒரு எழுத்து இயக்கத்தை ஏற்படுத்துவது இன்றைய நிலையில் ஒரு முக்கிய கடமையாகும். இதனை இளந்தலைமுறை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

அதேபோல் சில விமர்சகர்கள் தவறான தகவல்களை அறிந்தோ அறியாமலோ தமது கட்டுரைகளில் குறிப்பிட்டு விடுகிறார்கள். இதன் பின்னர் வரும் சந்ததியினர் வேதவாக்குகள் போல் திரும்பவும் பாவிக்கத் தலைப்படுவதனால் பெரும் வரலாற்றுத் தவறுகள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன.

இவற்றையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியது இளம் தலைமுறையினரின் முக்கிய பணியாகும். நூல்கள் ஆவணக் காப்பகத்தில் சேர்த்து வைப்பது மாதிரமல்ல. அவற்றின் திருத்தங்களையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டியது மிகமிக அவசியமானதும், அவசரமானதுமான பணியாகும். இதற்குரிய செயல்திட்டத்தை இளம் தலைமுறை செய்தே ஆகவேண்டும். இல்லாவிடத்து எதிர் காலத் தலைமுறைக்கு நாம் இழைக்கும் பெரும் துரோகம் இதனைவிட வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது.

“பேண்தகு அபிவிருத்தி”

சீல சிந்தனைச் சிதறல்கள்

ஆங்கில மூலம் - பேராசிரியர் காமினி கொரியா

தமிழில் - திருவேணி சங்கமம்

பேண்தகு அபிவிருத்தி என்ற சொற்கள் அண்மைக் காலமாக பத் திரிகைகளிலும் கருத்தரங்குகளிலும் பரவலாக பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இது ஜோஹனஸ் பேர்க்கில் நடந்த கருத்தரங்கில் வெளிப்பட்ட தொனிப்பொருளாகும். இச் சொற்றொடர்கள் பல குழப்பங்களைக் கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இங்கு, எனது மனதுக்குட்பட்டவாறு இவைகளை சீராகக் விளக்கிக் கொள்ள முனைகின்றேன்.

பேண்தகு அபிவிருத்தி அல்லாத ஒன்றை ஒருவரும் விரும்பாமையினால் இக்கோட்பாடு உலகளாவிய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது என்பது தெளிவானது. ஆயினும் இக்கோட்பாடு ஏன் வளர்முக நாடுகளின் பிரதான இலக்கான அபிவிருத்தியில் மாத் திரம் இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்று ஒருவர் வினாவலாம். அபிவிருத்தியென்பது நாம் அனைவரும் அறிந்தவரையில், சுற்றாடல் மற்றும் சூழலியல் அமைப்புகளில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் செயற்பாடாகும். சனத்தொகை மிகுந்த வளர்முக நாடு ஒன்றுதானும், இன்றைய கைத்தொழிலில் நாடுகளின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும், தொழில்நுட்பத்தையும் மாற்றிச் செய்து, அந் நாடுகளின் அபிவிருத்தி மட்டத்தை அடையுமாயின், இப்புவிக்கோளின் அழிவுக்கு அது வழிவகுக்கும் என்பது நிர்சனமான உண்மையாகும்.

இந்த இரு வகையான நாடுகளுக்கிடையே உள்ள வாழ்க்கைத்தர இடைவெளியை குறைத்துக் கொள்ள கூடிய வேறுமாற்றுத் திட்டம் எதுவும் அவைகளிடம் இல்லையா? உண்மையில் இந்நாடுகள் யாவும் சுற்றுச் சூழலோடு இயைந்து போகத்தக்க வாழ்க்கை முறைமைகளை தழுவிக்கொள்ள முடியும். மாறாக, ஒரே உலகில் எதிரெதிரான வாழ்க்கை முறைமைகளும் தொழிநுட்பங்களும் காணப்படுகின்றன. ஒன்று வளர்ந்த நாடுகளுக்குரியது மற்றது வளர்முக நாடுகளில் காணப்படுவது - வாழ்க்கையையும் அபிவிருத்தியையும் ஒன்றிணைத்து பேணிக்கொள்வது. இது எந்த வகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதல்ல. ஏழைகளும் தங்களை செல்வர்களைப்போல் மேம்படுத்திக் கொள்ள முனைவார்கள். இதற்கெதிரான எந்த ஆலோசனையையும் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். அப்படியென்றால் தீவரதான் என்ன? உலகஅளவில் பொருத்தக் கூடிய ஒரு தொழில் நுட்பத்தையும் வாழ்க்கை நெறியையும் தேடிக் கண்டு பிடித்தலில் தான் அது தங்கியுள்ளது. (அது உள்ளூர் நிலைமைகளுக்கேற்ப நெகிழ்ந்து கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம்).

உலக மேம்பாட்டுக்கு உரிய இவைகளை கைத்தொழில் நாடுகள் தேடிக் கண்டடைதல் வேண்டும். இதன் காரணமாகவே பூரணமான பேண்தகு அபிவிருத்தி கோட்பாடு கைத் தொழில் நாடுகளுக்கு அவைகளுக்கு ஒரு சவாலாகவுள்ளது. வளர்முக நாடுகளும் தங்கள் பங்குக்கு சுற்றாடல் சூழலில்

பண்புகளைக் கொடுக்காத அபிவிருத்தி முறைமைகளைக் கைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். (இத்தேடலில் அவைகள் பங்கு கொள்ளுதல் வேண்டும்)

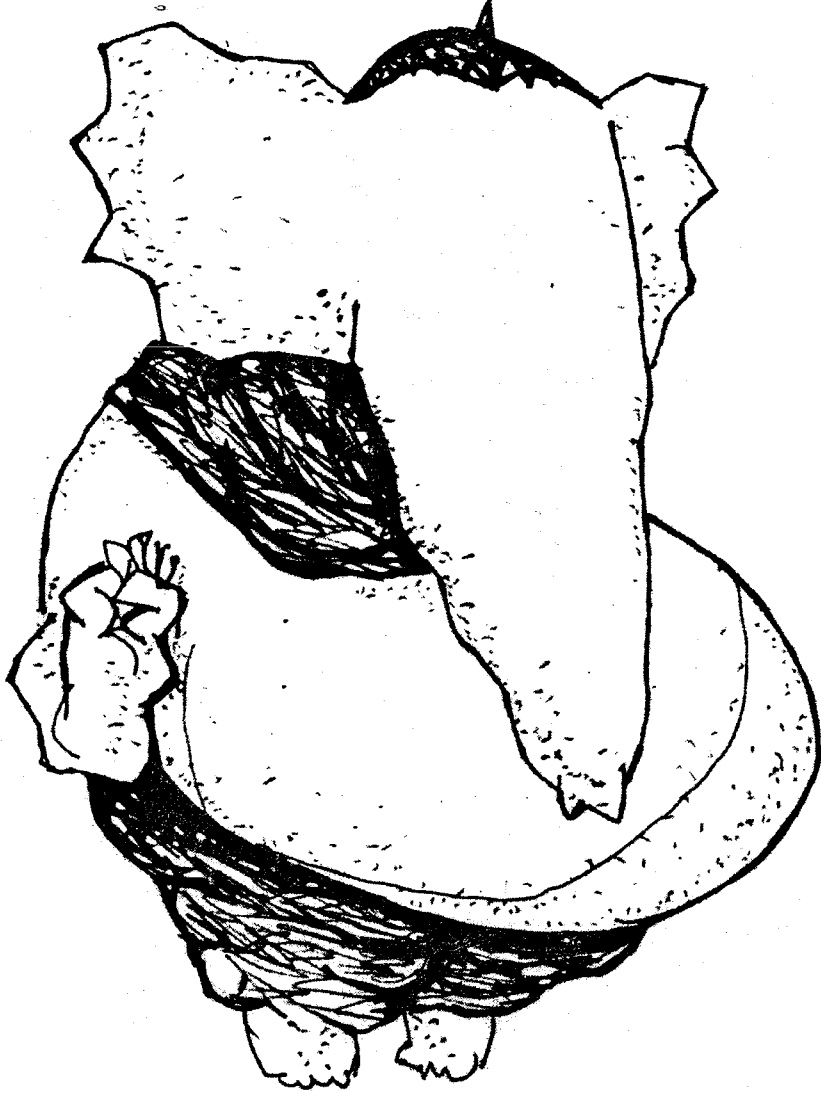
‘தோணி ஏற் கெனவே நிரம்பிவிட்டது’ என்று வறிய நாடுகளை சமாளித்து போகச் சொல்லி பின்தங்க விடுதல் சரியாகாது. பேண்தகு அபிவிருத்தியின் சாரம் உலகப் பொதுவான தொழில் நுட்பமும் வாழ்க்கை நடைமுறையுமாகும்.

பெருகி வருகின்ற சனத்தொகையின் பின்னணியில் நிகழ்கின்ற அபிவிருத்தி, குறை அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளால் சூழல் சுற்றாடல் பாதிப்படைவதை அவதானித்து, அவைகளைக் குறைக்கக் கூடிய வண்ணம் செயல்படுமாறு வளர்முக நாடுகள் தூண்டப்பட்டன. இது அவசியமான செயல்தான். ஆயினும் இதன் நோக்கம் வளர்முக நாடுகளின் வளர்ச்சியை பாதிப்பதாக இருக்கக் கூடாது. கைத்தொழில், வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் தான் தங்களுடைய நீண்ட கால செயல்பாடுகளால் புவியின் வளத்தினை ஏற்கனவே பாழாக்கி விட்டன. ஆகவே, ஜோஹனஸ் பேர்க் கருத்தரங்கிற்கான பொருத்தமான தொனிப்பொருள் இவ்வாறு இருந்திருக்க வேண்டும்.

“பொருத்தமான தொழில் நுட்பமும் வாழ்க்கை நடைமுறையும்”

சுட்டும் ஹீ

Pranav 16/09

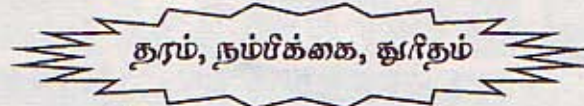
ஒவியம்: நிலாந்தன்

காசோலை அல்லது
வரைவோலை
அனுப்பவேண்டிய முகவரி

A. JATHINDRA
14, Hospital Quarters,
Trincomalee.

சந்தா வீபரம்:

உள்நாடு (1 வருடம்)	220.00
வெளிநாடு (1 வருடம்)	15\$

எப்போதும் உங்களுக்காக

ஆர்.ரீ.காந்த் டெய்லரிங்

இல.84, திருஞானசம்பந்தர் வீதி,
திருக்கோணமலை.
தொ.இல: 026-24323

அழகிற்கு அழகு செய்ய

ஏ.கே ஜுவலரி

எப்போதும் உங்களுடன்

இல.03, 3ம் குறுக்குத் தெரு, திருக்கோணமலை.
(22 கரட் தங்க நகைகள் ஓட்டுக்கு செய்து தரப்படும்.)

**ஈழத்தின் தலைநகரமாம்
எம் திருமலையிலிருந்து வரும்
புதிய வரலிற்கு**

எமது மனமார் வாழ்த்துக்கள்

அசோகா வினியோகஸ்தர்கள்
இல.172 பிரதான வீதி,
திருக்கோணமலை.

**WESTERN
UNION**

**MONEY
TRANSFER**

The fastest way to receive money world wide MMBL
Money Transfer (PVT) Ltd

(Laser Stationeries)

No: 134, Main Street
Trincomalee
T.P:026-23072

கருத்து மக்களைப்
பற்றிக் கொண்டால்
அதுவே மாபெரும் சக்தி

ISSN 1391-8095

இவ்விதழ் வெளியீட்டிற்கு (முதலாவது இதழுக்கு மட்டும்) உதவி வழங்கிய (E.R.O) கிழக்கு புனர்வாழ்வுக் கழகத்திற்கு நன்றி